

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Kommissionen	
1999/C 288/01	Euroens vekselkurs	1
1999/C 288/02	Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (Meddelelse til medlemsstaterne med forslag til hensigtsmæssige foranstaltninger) ⁽¹⁾	2
1999/C 288/03	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse	19
1999/C 288/04	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse ⁽¹⁾	20
1999/C 288/05	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse	21
1999/C 288/06	Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse ⁽¹⁾	22
1999/C 288/07	Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 40/99 (ex NN 178/97) — Belgien — Støtte til virksomheden Verlipack (Vallonien) ⁽¹⁾	24
1999/C 288/08	Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til statsstøttesagerne C 5/99 (ex N 728/97) — Italien — Fiat Mirafiori Carrozzeria, C 8/99 (ex N 834/97) — Italien — Fiat Rivalta og C 9/99 (ex N 838/97) — Italien — Fiat Mirafiori Meccanica ⁽¹⁾	37
1999/C 288/09	Statsstøtte — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter artikel 6, stk. 5 i Kommissionens beslutning 2496/96/EKSF vedrørende statsstøttesag C 35/99 (ex N 106/99) — Italien — Ferriere Nord ⁽¹⁾	39

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 288/10	Meddelelse fra Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/79/EF af 27. oktober 1998 om medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik ⁽¹⁾	41
1999/C 288/11	Meddelelse fra Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Rådets direktiv 90/385/EØF af 20. juni 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aktive, implantable medicinske anordninger og Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger ⁽¹⁾	42
1999/C 288/12	Meddelelse fra Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger ⁽¹⁾	43
1999/C 288/13	Meddelelse om indledning af en fremskyndet fornyet undersøgelse af Rådets forordning (EF) nr. 1599/1999 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af tråd af rustfrit stål af diameter 1 mm og derover med oprindelse i Indien	45
1999/C 288/14	Anmeldelse af en planlagt fusion (Sag IV/M.1677 — BT/LGT TeleCom) ⁽¹⁾	46
1999/C 288/15	Anmeldelse af en tidligere anmeldt fusion (Sag IV/M.1663 — Alcan/Alusuisse) (Sag IV/M.1715 — Alcan/Pechiney) ⁽¹⁾	47

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

Euroens vekselkurs ⁽¹⁾

8. oktober 1999

(1999/C 288/01)

1 euro	=	7,4332	danske kroner
	=	328,36	græske drakmer
	=	8,696	svenske kroner
	=	0,6451	pund sterling
	=	1,0657	amerikanske dollar
	=	1,5656	canadiske dollar
	=	114,55	japanske yen
	=	1,5956	schweizerfranc
	=	8,3175	norske kroner
	=	75,7677	islandske kroner ⁽²⁾
	=	1,6212	australske dollar
	=	2,0669	new zealandske dollar
	=	6,44962	sydafrikanske rand ⁽²⁾

⁽¹⁾ Kilde: Referencekurs offentliggjort af Den Europæiske Centralbank.

⁽²⁾ Kilde: Kommissionen.

**FÆLLESSKABETS RAMMEBESTEMMELSER FOR STATSSTØTTE TIL REDNING OG OMSTRUKTURERING AF
KRISERAMTE VIRKSOMHEDER**

(Meddelelse til medlemsstaterne med forslag til hensigtsmæssige foranstaltninger)

(1999/C 288/02)

(EØS-relevant tekst)

1. INDLEDNING

1. Kommissionen vedtog i 1994 de første rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder ⁽¹⁾. Rammebestemmelserne blev forlænget indtil 31. december 1999 ⁽²⁾. I 1997 udbyggede Kommissionen rammebestemmelserne med særlige bestemmelser for landbrugssektoren ⁽³⁾.

2. Med nærværende nye rammebestemmelser, der tager udgangspunkt i de hidtidige rammebestemmelser, ønsker Kommissionen at foretage visse ændringer og præcisere visse punkter. Det skyldes for det første, at gennemførelsen af det indre marked kræver, at der udvises agtpågivenhed over for statsstøtte. I den sjette og syvende beretning om statsstøtte i Den Europæiske Union til fremstillingsindustrien og en række andre sektorer ⁽⁴⁾ afsløres en stigning i antallet af ad hoc-støtteforanstaltninger, herunder især støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (der er her set bort fra støtte ydet af Treuhandanstalt eller Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben). Desuden vil den fælles valuta bidrage til at forøge samhandelen mellem medlemsstaterne. Den støtte, der ydes til redning og omstrukturering af virksomheder, vil derfor få endnu større indflydelse på konkurrencevilkårene i Fællesskabet. I sin handlingsplan for det indre marked ⁽⁵⁾ har Kommissionen endvidere forpligtet sig til at stramme reglerne for rednings- og omstrukturingsstøtte, dog under hensyn til den rolle, som et hensigtsmæssigt støttebeløb kan spille for de sociale aspekter af en omstrukturering. Kommissionen prøver derfor på at afklare reglerne for rednings- og omstrukturingsstøtte og være mere præcis ved udformningen af de rammebestemmelser, der danner grundlag for at vurdere den pågældende form for støtte.

3. Statsstøtte, der tjener til at redde kriseramte virksomheder fra konkurs og til at omstrukturere de pågældende virksomheder, kan kun betragtes som berettiget, når bestemte betingelser er opfyldt. Denne form for støtte kan eksempelvis være berettiget af sociale eller regionalpolitiske årsager, eller fordi det er nødvendigt at tage hensyn til den positive rolle, som små og mellemstore virksomheder (SMV) spiller for økonomien, eller undtagelsesvis ud fra et ønske om at bevare en konkurrencepræget markedsstruktur i tilfælde, hvor lukningen af bestemte virksom-

heder kunne medføre, at der opstår et monopol eller et snævert oligopol.

2. DEFINITIONER OG RAMMEBESTEMMELSERNES ANVENDELSESOMRÅDE OG SAMMENHÆNG MED ANDRE TEKSTER PÅ STATSSTØTTEOMRÅDET

2.1. BEGREBET KRISERAMT VIRKSOMHED

4. Der findes ikke nogen fællesskabsdefinition på en kriseramte virksomhed. Kommissionen går imidlertid ud fra, at en virksomhed efter nærværende rammebestemmelser er kriseramt, når den ikke — med egne finansielle midler eller med de midler, som virksomhedens ejer/aktionærer og kreditorer er villige til at skyde ind i virksomheden — er i stand til at bremse de tab, som med rimelig stor sikkerhed vil kvæle virksomheden på kort eller mellem-lang sigt, medmindre de offentlige myndigheder griber ind.

5. Efter disse rammebestemmelser betragtes en virksomhed under alle omstændigheder, uanset dens størrelse, som kriseramt

a) hvis der er tale om et selskab med begrænset ansvar ⁽⁶⁾, når over halvdelen af den tegnede kapital er forsvundet ⁽⁷⁾ og over en fjerdedel af denne kapital er gået tabt i løbet af de sidste 12 måneder, eller

b) hvis der er tale om et selskab med ubegrænset ansvar ⁽⁸⁾, når over halvdelen af egenkapitalen som opført i selskabets bøger er forsvundet, og over en fjerdedel af denne kapital er gået tabt i løbet af de sidste 12 måneder, eller

c) for alle selskabsformer, når den efter de nationale regler opfylder betingelserne for konkursbehandling mv.

⁽¹⁾ EFT C 368 af 23.12.1994, s. 12.

⁽²⁾ EFT C 67 af 10.3.1999, s. 11.

⁽³⁾ EFT C 283 af 19.9.1997, s. 2. Jf. fodnoten på siden vedrørende afsnit 5.

⁽⁴⁾ KOM(1998) 417 endelig udg. og KOM(1999) 148 endelig udg.

⁽⁵⁾ CSE(97) 1 endelig udg.

⁽⁶⁾ Det drejer sig om de selskabsformer, der er anført i artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 78/660/EØF (EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11), ændret navnlig ved direktiv 90/605/EØF (EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60).

⁽⁷⁾ I analogi med bestemmelserne i Rådets direktiv 77/91/EØF (EFT L 26 af 30.1.1977, s. 1).

⁽⁸⁾ Det drejer sig særligt om de selskabsformer, der er nævnt i direktiv 90/605/EØF.

6. En virksomheds vanskeligheder viser sig sædvanligvis ved voksende underskud, faldende omsætning, voksende lagerbeholdninger, overskudskapacitet, faldende selvfinansiering, stigende gældsætning, stigende finansieringsudgifter og faldende nettoformue. I de værste tilfælde kan virksomheden allerede være blevet insolvent eller være underkastet konkursbehandling mv. I dette sidste tilfælde anvendes nærværende rammebestemmelser på støtte, der ydes i forbindelse med en sådan behandling, der resulterer i en videreførelse af virksomheden. Under alle omstændigheder er virksomheden kun støtteberettiget, når det er konstateret, at den er ude af stand til at komme på fode igen med egne midler eller med midler fra ejerne/aktionærerne eller kreditorerne.

7. Rammebestemmelserne tillader ikke, at der ydes rednings- eller omstrukturingsstøtte til en nystiftet virksomhed⁽⁹⁾, selv om virksomhedens finansielle stilling er vanskelig. Det gælder også, når den nye virksomhed er opstået ved likvidation af en tidligere virksomhed eller ved erhvervelse af dens aktiver⁽¹⁰⁾.

8. Et selskab, der indgår i en gruppe, er principielt ikke berettiget til rednings- og omstrukturingsstøtte, medmindre det kan bevises, at selskabets vanskeligheder er specifikke for selskabet og ikke er et resultat af en vilkårlig omkostningsfordeling inden for gruppen, og at selskabets vanskeligheder er alt for alvorlige til, at gruppen selv kan løse dem.

2.2. DEFINITION AF REDNINGS- OG OMSTRUKTURERINGSSTØTTE

9. Rednings- og omstrukturingsstøtte behandles i samme rammebestemmelser, da staten i begge tilfælde står over for en kriseramte virksomhed, og redning og omstrukturering ofte er to sider af samme sag, selv om der er tale om forskellige mekanismer.

10. Redningsstøtte er i sagens natur en overgangsstøtte. Den skal gøre det muligt at holde liv i en kriseramte virksomhed i den periode, der er nødvendig for at udarbejde en omstrukturings- eller likvidationsplan, og/eller i den periode, der er nødvendig, for at Kommissionen kan træffe afgørelse om denne plan.

⁽⁹⁾ Oprettet en virksomhed et datterselskab, der kun oprettes for at modtage dens aktiver og eventuelt passiver, er der ikke tale om en ny virksomhed.

⁽¹⁰⁾ De eneste undtagelser fra denne regel er de tilfælde, der behandles af »Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben« inden for rammerne af dens privatiseringsopgaver, og andre lignende tilfælde i de nye delstater — og det gælder kun for de tilfælde, hvor virksomheden er opstået ved likvidation eller overtagelse indtil den 31. december 1999.

11. Omstrukturingsstøtte er på den anden side baseret på en realistisk, sammenhængende og omfattende plan for genetablering af virksomhedens rentabilitet på længere sigt. Den omfatter normalt et eller flere af følgende elementer: en reorganisering og rationalisering af virksomhedens aktiviteter på et mere effektivt grundlag, hvilket generelt indebærer, at virksomheden opgiver tabs-givende aktiviteter, omstrukturerer de aktiviteter, der kan gøres konkurrencedygtige, eller foretager en diversifikation, således at den satser på nye rentable aktiviteter. Den industrielle omstrukturering ledsages normalt af en finansiell omstrukturering (kapitaltilførsel, gældsreduktion). En omstrukturering efter nærværende rammebestemmelser må derimod ikke kun bestå i finansiell støtte, der sigter på at dække tidligere tab, den skal også tackle årsagerne til tabene.

2.3. ANVENDELSESOMRÅDE

12. Rammebestemmelserne gælder for alle sektorer (uden for EKSF-traktatens anvendelsesområde), medmindre andet gælder i henhold til de særlige sektorregler for kriseramte virksomheder⁽¹¹⁾. Kapitel 5 beskriver de særlige regler for landbruget, der blev vedtaget i 1997.

2.4. ANVENDELSE AF EF-TRAKTATENS ARTIKEL 87, STK. 1

13. Der er tendens til, at statsstøtte til redning eller omstrukturering af kriseramte virksomheder i sagens natur vil fordreje konkurrencen. I det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, falder den ind under EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

14. Støtte til omstrukturering kan ydes på mange forskellige måder, f.eks. i form af kapitaltilførsel, eftergivelse af gæld, lån, fritagelse for betaling af skatter og socialsikringsbidrag samt lånegarantier. Derimod bør redningsstøtte begrænses til lån eller lånegarantier, medmindre andet særligt er anført i en anden EF-tekst på statsstøtteområdet, (jf. nr. 23-27).

15. Støtten kan ydes af enhver offentlig instans⁽¹²⁾ på centralt, regionalt eller lokalt plan og enhver »offentlig virksomhed«, som defineret i artikel 2 i Kommissionens direktiv 80/723/EØF af 27. juni 1980 om gennemskueligheden af de økonomiske forbindelser mellem

⁽¹¹⁾ Sådanne særlige regler findes i skibsbygningssektoren (Rådets forordning (EF) nr. 1540/98 (EFT L 202 af 18.7.1998, s. 1) rammebestemmelser for statsstøtte til motorkøretøjsindustrien (EFT C 279 af 15.9.1997, s. 1) og rammebestemmelser for luftfartssektoren (EFT C 350 af 10.12.1994, s. 5).

⁽¹²⁾ Herunder støtte, der samfinansieres af EF-fonde.

medlemsstaterne og de offentlige virksomheder⁽¹³⁾. Rednings- eller omstruktureringssøtte kan således eksempelvis ydes af statslige holdingselskaber eller offentlige investeringsselskaber⁽¹⁴⁾.

16. For at afgøre om der er tale om statsstøtte, når offentlige myndigheder indskyder kapital i deres virksomheder, følges princippet om »den private investors princip«⁽¹⁵⁾. Dette princip indebærer, at tilførsel af kapital til eller garantistillelse for en virksomhed ikke udgør statsstøtte, såfremt en rationel privat investor under normale markedsvilkår ville have stillet tilsvarende midler til rådighed.

17. Hvis kapitaltilførslen til en kriseramt virksomhed ydes eller garanteres af staten, bør det derimod anses for sandsynligt, at den finansielle overførsel indebærer statsstøtte. Sådanne finansielle transaktioner skal derfor meddeles Kommissionen på forhånd, eventuelt ved anmeldelse af en ordning, i overensstemmelse med traktatens artikel 88, stk. 3⁽¹⁶⁾. Formodningen om støtte er især stærk, når der findes en strukturel overkapacitet på EF- eller EØS-plan på et marked, hvor støttemodtageren opererer, eller når sektoren som helhed er kriseramt.

18. Vurderingen af rednings- eller omstruktureringssøtte berøres ikke af ændringer i ejerforholdet i den støttede virksomhed.

2.5. FORENELIGHED MED FÆLLESMARKEDET

19. Artikel 87, stk. 2 og 3, i EF-traktaten åbner mulighed for, at støtte, der falder ind under artikel 87, stk. 1, kan være forenelig med fællesmarkedet. Når der ses bort fra naturkatastrofer og andre usædvanlige begivenheder (artikel 87, stk. 2, litra b)), som ikke behandles her, er artikel 87, stk. 3, litra c), det eneste grundlag for at erklære støtte til redning eller omstrukturering af kriseramte virksomheder for forenelig med fællesmarkedet. I henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), har Kommissionen beføjelse til at tillade »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene

... når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse«.

20. Kommissionen mener, at støtte til redning og omstrukturering kan bidrage til at fremme udviklingen af økonomiske aktiviteter uden at ændre samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, hvis betingelserne i nærværende rammebestemmelser er opfyldt. Hvis de virksomheder, der skal reddes eller omstruktureres, ligger i støtteberettigede områder, vil Kommissionen tage regionale forhold i betragtning i overensstemmelse med artikel 87, stk. 3, litra a) og c), på grundlag af de nærmere regler, der er beskrevet i nr. 53 og 54.

2.6. ANDRE BESTEMMELSER I FÆLLESSKABSRETEN

21. Det bør anføres, at Kommissionen ikke kan godkende støtte til redning eller omstrukturering af kriseramte virksomheder, når bestemmelserne om støttens formål strider mod andre bestemmelser i traktaten (og i den afledte ret) end artikel 87 og 88.

3. GENERELLE BETINGELSER FOR GODKENDELSE AF REDNINGS- OG OMSTRUKTURERINGSSTØTTE, DER ANMELDES INDIVIDUELT TIL KOMMISSIONEN

22. Dette kapitel omfatter udelukkende støtte, der anmeldes individuelt til Kommissionen. På visse betingelser kan Kommissionen godkende ordninger for rednings- og omstruktureringssøtte. Godkendelsesbetingelserne for sådanne ordninger anføres i kapitel 4 nedenfor.

3.1. REDNINGSSTØTTE

22. For at kunne godkendes af Kommissionen skal redningsstøtte som defineret i nr. 12:

- a) bestå af likviditetsstøtte, der tager form af lånegarantier eller lån⁽¹⁷⁾. I begge tilfælde skal lånet ydes til en rentesats, der mindst svarer til de satser, der gælder for lån til sunde virksomheder, og navnlig til de rentesatser, som Kommissionen har fastsat

⁽¹³⁾ EFT L 195 af 29.7.1980, s. 35, ændret ved direktiv 93/84/EF (EFT L 254 af 12.10.1993, s. 16).

⁽¹⁴⁾ Se Domstolens dom af 22. marts 1977, sag 78/76, Steinike und Weinlig mod Tyskland, Sml. 1977, s. 595; Crédit Lyonnais/Usinor-Sacilor, Kommissionens pressemeddelelse IP(91) 1045.

⁽¹⁵⁾ Meddelelse om offentlige virksomheder (EFT C 307 af 13.11.1993, s. 3).

⁽¹⁶⁾ Jf. specielt punkt 27 i meddelelsen om offentlige virksomheder (EFT C 307 af 13.11.1993, s. 3).

⁽¹⁷⁾ Der kan gøres undtagelse, når det drejer sig om redningsstøtte i banksektoren for at give det pågældende pengeinstitut mulighed for midlertidigt at fortsætte bankvirksomheden i overensstemmelse med tilsynslovgivningen (Rådets direktiv 89/647/EØF af 18. december 1989 om solvensnøgletal for kreditinstitutter (EFT L 386 af 30.12.1989, s. 14)). Der skal i givet fald tages hensyn til enhver anden form for støtte end den, der er omhandlet i litra b), særlig kapitaltilførsel eller ansvarlige lån, når der foretages en undersøgelse af modtydelser inden for rammerne af en omstruktureringsplan i henhold til nr. 35-39.

- b) være knyttet til lån, som skal tilbagebetales inden for tolv måneder efter sidste udbetaling af lånet til virksomheden ⁽¹⁸⁾
- c) være begrundet i alvorlige sociale vanskeligheder og ikke have alvorlige negative spillover-effekter i andre medlemsstater
- d) ved anmeldelsen være ledsaget af et tilsagn fra medlemsstaten om senest seks måneder fra godkendelsen af redningsstøtten at tilsende Kommissionen enten en omstruktureringsplan eller en likvidationsplan eller dokumentation for, at lånet er blevet fuldstændig tilbagebetalt, og/eller at garantien er ophævet
- e) være begrænset til, hvad der er nødvendigt for at sikre virksomhedens drift (f.eks. dækning af lønudgifter eller løbende leverancer) i den periode, som støtten er godkendt for.
24. Den første godkendelse af redningsstøtten dækker en periode på højst seks måneder, eller, hvis medlemsstaten fremlægger en omstruktureringsplan inden for denne frist, indtil Kommissionen træffer beslutning om denne plan. I forbindelse med den første godkendelse kan Kommissionen i behørigt begrundede ekstraordinære tilfælde godkende en forlængelse af den første frist på seks måneder efter anmodning fra medlemsstaten.
25. Redningsstøtte er en ekstraordinær foranstaltning, der sigter på at opretholde aktiviteten i en begrænset periode, mens virksomhedens fremtid vurderes. Derimod kan gentagne redningsforanstaltninger, der udelukkende opretholder status quo og kun udsætter det uundgåelige og i den mellemliggende tid blot vælter de økonomiske og sociale problemer over på mere effektive producenter og andre medlemsstater, ikke godkendes.
26. Hvis medlemsstaten inden for en frist af seks måneder ikke har overholdt forpligtelsen i nr. 23, litra d), og ikke har indgivet behørigt begrundet anmodning om forlængelse af fristen, indleder Kommissionen proceduren i artikel 88, stk. 2.
27. Godkendelse af redningsstøtte foregriber ikke Kommissionens stillingtagen til støtte, der eventuelt senere ydes til
- en omstruktureringsplan. Sidstnævnte støtte skal vurderes for sig.
- ### 3.2. OMSTRUKTURERINGSSTØTTE
- #### 3.2.1. Grundprincip
28. Omstruktureringsstøtte rejser særlige konkurrenceproblemer, da den kan vælte en urimelig del af byrden ved strukturtilpasninger og de hermed forbundne sociale og økonomiske problemer over på andre producenter, der klarer sig uden støtte, og over på andre medlemsstater. Hovedreglen bør derfor være, at omstruktureringsstøtten kun kan godkendes i tilfælde, hvor det kan godtgøres, at omstruktureringsstøtten ikke strider mod Fællesskabets interesse. Den godkendes kun, hvis støtten opfylder strenge kriterier, og hvis der er sikkerhed for, at eventuel konkurrencefordrejning opvejes af fordelene ved at holde virksomheden i live (specielt hvis det fastslås, at nettovirkningen af afskedigelserne som følge af virksomhedens konkurs og virkningerne for leverandørerne vil forværre de lokale, regionale eller nationale beskæftigelsesproblemer, eller at virksomhedens nedlæggelse vil resultere i et monopol eller et snævert oligopol), og eventuelt af tilstrækkelige modydelser til konkurrenterne.
- #### 3.2.2. Betingelser for at godkende støtte
29. Med forbehold af de særlige bestemmelser for støtteberettigede områder, små og mellemstore virksomheder og landbrugssektoren (jf. nr. 53, 54 og 55 og kapital 5) godkender Kommissionen kun støtte på følgende generelle betingelser:
- a) *Virksomheden skal være støtteberettiget*
30. Virksomheden skal kunne anses for at være kriseramt ifølge nærværende rammebestemmelser (nr. 4-8).
- b) *Genoprettelse af virksomhedens rentabilitet*
31. For at der kan ydes støtte, skal der iværksættes en omstruktureringsplan, der skal godkendes af Kommissionen, for al individuel støtte.
32. Omstruktureringsplanen, der skal strække sig over en så kort periode som muligt, skal inden for en rimelig tidshorisont og på basis af en realistisk vurdering kunne gøre virksomheden rentabel på længere sigt. Omstruktureringsstøtten skal derfor være knyttet sammen med en bæredygtig omstruktureringsplan, som medlemsstaten forpligter sig til at følge. Denne plan skal forelægges Kommissionen med alle nødvendige detaljer, herunder

⁽¹⁸⁾ Tilbagebetalingen af lånet i forbindelse med redningsstøtten kan eventuelt dækkes af en omstruktureringsstøtte, som senere godkendes af Kommissionen.

bl.a. en markedsanalyse⁽¹⁹⁾. Forbedringen af rentabiliteten skal først og fremmest opnås ved de interne foranstaltninger, der er indeholdt i omstrukturierungsplanen. Rentabilitetsforbedringen må kun baseres på eksterne faktorer — f.eks. pris- og efterspørgselssvingninger, som virksomheden ikke har større indflydelse på — hvis de anførte antagelser om markedsforventningerne er generelt anerkendte. En omstrukturering skal medføre nedlæggelse af alle aktiviteter, som selv efter omstruktureringen ville blive ved med at være tabsgivende af strukturbestemte årsager.

33. Omstrukturierungsplanen skal beskrive de omstændigheder, der førte til virksomhedens vanskeligheder, hvilket giver mulighed for at vurdere, om de foreslåede foranstaltninger er hensigtsmæssige. Den skal bl.a. tage hensyn til udbuds- og efterspørgselssituationen og den forventede udbuds- og efterspørgselsudvikling på markedet for de pågældende produkter og indeholde scenarier på grundlag af optimistiske, pessimistiske og neutrale hypoteser og beskrive virksomhedens specifikke stærke og svage sider. Planen skal give virksomheden mulighed for at skabe en ny struktur, der kan sikre rentabilitet på længere sigt, så virksomheden kan køre videre ved hjælp af egne midler.

34. Omstrukturierungsplanen skal vise, at virksomheden efter omstruktureringen kan dække alle omkostninger, herunder afskrivninger og finansieringsomkostninger. Den omstrukturerede virksomheds afkast af egenkapitalen skal være tilstrækkeligt til, at den kan klare sig i konkurrencen ved egen hjælp.

c) *Forhindring af urimelig konkurrencefordrejning*

35. Der bør træffes foranstaltninger for mest muligt at afbøde støttens skadelige virkninger for konkurrenterne. I modsat fald vil støtten »stride mod den fælles interesse« og dermed være uforenelig med fællesmarkedet.

36. Denne betingelse indebærer oftest en begrænsning af den stilling, som virksomheden kan indtage på sit (sine) marked(er) efter omstruktureringen. Hvis det (de)

pågældende marked(er)⁽²⁰⁾ er uden betydning ud fra en EF- og EØS-synsvinkel, eller hvis virksomhedens markedsandel(e) er ubetydelig(e), bør vurderingen være, at der ikke er tale om urimelig konkurrencefordrejning. Derfor gælder denne betingelse principielt ikke SMV, medmindre reglerne på statsstøtteområdet for den pågældende sektor fastsætter det modsatte.

37. Begrænsningen eller den tvungne reduktion af stillingen på det (de) pågældende marked(er), hvor virksomheden opererer, repræsenterer en modydelse til konkurrenterne. Denne modydelse skal stå i forhold til støttens konkurrencefordrejende virkning og skal specielt stå i forhold til virksomhedens relative vægt på dens marked eller markeder. Modydelsens omfang bestemmes af Kommissionen på basis af den markedsundersøgelse, der indgår i omstrukturierungsplanen, og på grundlag af oplysninger fra tredjeparter, når proceduren er indledt. Reduktionen af virksomhedens stilling på markedet iværksættes ved hjælp af omstrukturierungsplanen og de betingelser, der eventuelt er knyttet hertil.

38. Der kan slækkes på kravet om modydelser, hvis reduktionen eller begrænsningen risikerer at modføre en åbnlys forværring af markedsituationen, f.eks. ved indirekte at bevirke, at der opstår et monopol eller et snævert oligopol.

39. Modydelserne kan tage forskellige former, alt efter om virksomheden opererer på et marked med overkapacitet eller ej. Når Kommissionen skal vurdere, om der er overkapacitet på markedet, kan den tage hensyn til alle de oplysninger, den ligger inde med:

- i) hvor der på EF- og EØS-plan er strukturel overkapacitet på marked, hvor støttemodtageren opererer, skal omstrukturierungsplanen, afhængig af støtten og dens virkning på det pågældende marked, bidrage til at sanere markedet ved at tilvejebringe en irreversibel reduktion af produktionskapaciteten. En reduktion af kapaciteten er irreversibel, når de pågældende aktiver

⁽¹⁹⁾ De oplysninger, som Kommissionen har brug for for at kunne foretage en tilfredsstillende undersøgelse af støtten, anføres nærmere i bilag 1

⁽²⁰⁾ Som defineret i de multisektorale rammebestemmelser for regionalstøtte til store investeringsprojekter (punkt 7.6 EFT C 107 af 7.4.1998, s. 7): »det (de) relevante produktmarked(er) for beregning af markedsandele omfatter de produkter, som investeringsprojektet vedrører, og produkter, som forbrugeren (på grund af produkternes egenskaber, pris og anvendelsesformål) eller producenten (gennem produktionsanlæggenes fleksibilitet) betragter som substitutionsprodukter. Det relevante geografiske marked omfatter normalt (EØS eller en væsentlig del heraf, hvis konkurrencevilkårene i det pågældende område kan udskilles i tilstrækkelig grad fra vilkårene i andre områder af EØS. Det relevante marked kan eventuelt betragtes som globalt«. Det præciseres i en fodnote, at når investeringen vedrører produktion af mellemprodukter, kan det relevante marked være markedet for det endelige produkt, hvis størstedelen af produktionen ikke afsættes på det åbne marked.

definitivt sættes ud af stand til at producere i hidtidigt omfang eller definitivt omdannes til anden anvendelse. I denne forbindelse er salg af produktionskapacitet til konkurrenterne ikke en tilstrækkelig foranstaltning, medmindre anlægget er bestemt til at blive anvendt på et geografisk marked, hvor dets fortsatte drift ikke forventes at få betydelige konsekvenser for konkurrencen i Fællesskabet. Formålet med kravet om kapacitetsnedsækering er at reducere den støtte-modtagende virksomheds stilling på dens marked eller markeder

- ii) er der på den anden side ikke tale om strukturel overkapacitet i Fællesskabet og EØS på det marked, hvor støttemodtageren opererer, vil Kommissionen alligevel undersøge, om det er hensigtsmæssigt at kræve modydelser. Hvis modydelserne indebærer en kapacitetsnedsækering i den pågældende virksomhed, kan denne nedsækering tage form af salg af aktiver eller af datterselskaber. Kommissionen vil undersøge de modydelser, som medlemsstaten foreslår — uanset i hvilken form — og fastslå, om de er tilstrækkelige til at afbøde eventuelle konkurrencefordrejende virkninger. Ved undersøgelsen af de nødvendige modydelser vil Kommissionen tage hensyn til markeds-situationen, herunder bl.a. væksten på markedet, og til hvordan efterspørgslen dækkes.

d) *Støtten begrænses til et minimum*

40. Støttens størrelse og intensitet skal være begrænset til det strengt nødvendige minimum, så omstruktureringen gennemføres som en funktion af virksomhedens, aktionærernes eller den pågældende koncerns finansielle muligheder. Støttemodtagerne skal selv yde et betydeligt bidrag til omstrukturingsplanen af egne midler, herunder ved afhændelse af aktiver, som ikke er nødvendige for virksomhedens overlevelse, eller ved finansiering udefra på markedsvilkår. For at støtten ikke skal få for store konkurrencefordrejende virkninger, må den ikke ydes i en form eller være af en størrelse, som giver virksomheden en overskudslikviditet, der kan anvendes til aggressive, markedsfordrejende aktiviteter uden tilknytning til strukturomlægningen. I dette øjemed undersøger Kommissionen størrelsen af virksomhedens passiver efter omstrukturering, herunder efter overførsel eller reduktion af fordringer, specielt i forbindelse med virksomhedens videreførelse efter en konkursbehandling, betalingsstandsning mv., som gennemføres efter national lovgivning⁽²¹⁾. Støtten bør heller ikke anvendes til at finansiere nye investeringer, der ikke er nødvendige for at retablere levedygtigheden.

41. Under alle omstændigheder skal Kommissionen have sikkerhed for, at støtten kun anvendes til at genoprette

virksomhedens rentabilitet og ikke giver støttemodtageren mulighed for at udvide produktionskapaciteten under omstruktureringen, medmindre dette er af væsentlig betydning for at genoprette rentabiliteten uden samtidig at fordreje konkurrencen.

e) *Særlige betingelser for at godkende en støtte*

42. Ud over de modydelser, der er beskrevet i nr. 35-39, kan Kommissionen, hvis sådanne forhåndsregler ikke allerede er truffet af medlemsstaten, fastsætte sådanne betingelser og forpligtelser, som den finder nødvendige for at sikre, at konkurrencen ikke fordrejes i strid med den fælles interesse. Der kan bl.a. være tale om, at den pågældende medlemsstat:

- i) selv skal træffe foranstaltninger (f.eks. forpligtelse til at åbne visse udbud for virksomheder fra andre EU-lande)
- ii) skal pålægge støttemodtageren en vis adfærd (f.eks. ikke at optræde som prisfører på visse markeder)

- iii) ikke må yde støttemodtageren anden støtte i omstrukturingsperioden.

f) *Fuldstændig iværksættelse af omstrukturingsplanen og overholdelse af betingelserne*

43. Virksomheden skal fuldstændigt gennemføre den omstrukturingsplan, som Kommissionen har godkendt, og skal opfylde alle de betingelser, der er stillet i Kommissionens beslutning. Hvis planen eller betingelserne ikke overholdes, vil Kommissionen betragte det som misbrug af støtten.

44. Med hensyn til omstruktureringer, der strækker sig over adskillige år, og som indebærer omfattende støtte, kan Kommissionen kræve, at omstrukturingsstøtten opdeles i flere udbetalinger. Kommissionen kan gøre udbetalingerne betinget af:

- i) at det forud for hver udbetaling bekræftes, at omstrukturingsplanen i alle faser gennemføres efter den fastsatte tidsplan, eller

⁽²¹⁾ Jf. nr. 6.

- ii) at den forudgående skal godkende hver enkelt udbetaling, efter at det er kontrolleret, at gennemførelsen sker tilfredsstillende.

g) *Tilsyn og årlige rapporter*

45. Kommissionen skal på grundlag af regelmæssige og detaljerede rapporter fra medlemsstaterne være i stand til at sikre sig, at omstrukturingsplanen gennemføres tilfredsstillende.

46. For så vidt angår støtte til store virksomheder skal den første af disse rapporter normalt forelægges Kommissionen senest seks måneder efter støttens godkendelse. Så længe målene i omstrukturingsplanen ikke anses for at være nået, skal rapporterne derefter forelægges Kommissionen mindst én gang om året på et fast tidspunkt. De skal indeholde alle relevante oplysninger, så Kommissionen kan kontrollere omstrukturingsprogrammets gennemførelse, tidspunkterne for udbetalingerne til virksomheden og virksomhedens finansielle situation samt overholdelsen af alle betingelser i Kommissionens beslutning om godkendelse af støtten. De skal navnlig indeholde oplysninger om alle former for støtte — uanset hvilket sigte de har, ad hoc-støtte eller støtte inden for rammerne af andre ordninger — som virksomheden har modtaget i omstrukturingsperioden (jf. nr. 90-93). Hvis Kommissionen har brug for vigtige oplysninger, f.eks. om lukning og kapacitetsnedskæring, kan den kræve hyppigere rapporter.

47. For så vidt angår støtte til små og mellemstore virksomheder, vil det normalt være tilstrækkeligt at fremsende den støttede virksomheds resultatopgørelse og balance hvert år, medmindre der findes strengere bestemmelser i beslutningen om støttegodkendelse.

3.2.3. Princippet om »engangsstøtte« (»one time, last time«)

48. For at undgå misbrug af støtte bør der kun ydes omstrukturingsstøtte én gang. Når Kommissionen får forelagt et projekt om omstrukturingsstøtte, skal medlemsstaten præcisere, om virksomheden allerede tidligere har fået statsstøtte til omstrukturering, herunder støtte ydet inden disse rammebestemmelser ikrafttræden samt ikke-anmeldt støtte⁽²²⁾. Hvis dette er tilfældet, og hvis

omstrukturingsperioden er afsluttet⁽²³⁾, eller planens gennemførelse er ophørt for mindre end ti år siden, vil Kommissionen normalt⁽²⁴⁾ ikke godkende en ny omstrukturingsstøtte, medmindre der foreligger ekstraordinære og uforudseelige omstændigheder, der ikke kan tilskrives virksomheden⁽²⁵⁾. Uforudseelige omstændigheder er omstændigheder, som umuligt kunne forudses på det tidspunkt, hvor omstrukturingsplanen blev udarbejdet.

49. Ændringer i den støttemodtagende virksomheds ejerforhold som følge af støtte og retslige eller administrative procedurer, der har til formål at sanere virksomhedens økonomi, reducere dens fordringer eller afvikle gammel gæld, har ingen betydning for denne regel, når der er tale om videreførelsen af én og samme virksomhed.

50. I tilfælde af, at en virksomhed overtager aktiverne fra en anden virksomhed, der har været underkastet en af procedurerne i nr. 49 eller konkursbehandling mv. efter national ret, og som selv tidligere har modtaget rednings- eller omstrukturingsstøtte, er køberen ikke underkastet betingelsen om engangsstøtte, hvis følgende tre betingelser er opfyldt:

a) køberen er klart forskellig fra den tidligere virksomhed

b) køberen har erhvervet den tidligere virksomheds aktiver til markedspris (for at undgå »overførsel« til den nye virksomhed af støtte, der er betalt til den tidligere virksomhed)

⁽²³⁾ Medmindre andet er anført, vil afslutningstidspunktet for omstruktureringen normalt være fristen for gennemførelsen af de forskellige foranstaltninger, der er fastsat i omstrukturingsplanen (jf. bilag 1, punkt IV, sjette led).

⁽²⁴⁾ Under hensyn til liberaliseringsgraden og de særlige forhold i den enkelte sektor noteres to situationer:
— ifølge reglerne for luftfartssektoren kan der ikke godkendes nogen anden støtte i omstrukturingsperioden efter ti år
— i andre sektorer kan der tænkes undtagelser, hvis virkningerne af liberaliseringen af EU-markeder, der tidligere var lukket for fri konkurrence, har medført nye økonomiske omstændigheder.

⁽²⁵⁾ Støtte, der blev ydet inden den 1. januar 1996 til virksomheder i den tidligere Tyske Demokratiske Republik, og som Kommissionen anså for at være forenelig med fællesmarkedet, omfattes ikke af bestemmelserne i dette afsnit. Desuden finder afsnittet ikke anvendelse på tilfælde af støtte til sådanne virksomheder, der anmeldes inden den 31. december 2000. Kommissionen finder dog, at omstrukturingsstøtte normalt kun bør være nødvendig én gang, og den vil vurdere sådanne tilfælde i lyset af dette princip.

⁽²²⁾ Med hensyn til ikke-anmeldt støtte tager Kommissionen i sin analyse hensyn til den mulighed, at støtten kan være erklæret forenelig med fællesmarkedet på anden vis end som omstrukturingsstøtte.

- c) likvidationen eller saneringen og købet må ikke være et middel til at undgå anvendelsen af princippet om »engangsstøtte« (hvilket Kommissionen ville kunne konstatere som værende tilfældet, hvis f.eks. køberens vanskeligheder var klart forudseelige ved købet af den tidligere virksomheds aktiver).

51. Det skal imidlertid bemærkes, at støtte til køb af aktiver, som er støtte til initialinvesteringer, ikke kan godkendes efter nærværende rammebestemmelser (jf. ligeledes nr. 7).

3.2.4. Ændring af omstruktureringsplanen

52. Hvis en omstrukturingsstøtte er godkendt, kan den pågældende medlemsstat i omstrukturingsperioden anmode Kommissionen om at godkende ændringer af omstrukturingsplanen og af støttens størrelse. Kommissionen kan godkende sådanne ændringer, hvis de overholder følgende regler:

- a) den ændrede plan skal vise, at virksomhedens rentabilitet vil blive genoprettet inden for en rimelig frist
- b) hvis støtten forøges, skal modydelseerne være større end oprindeligt fastsat
- c) hvis de foreslåede modydelse er mindre end oprindeligt fastsat, skal støttens størrelse reduceres tilsvarende
- d) den nye tidsplan for gennemførelsen af modydelseerne kan medføre en forsinkelse i forhold til den oprindeligt fastsatte tidsplan, men årsagerne til denne forsinkelse må ikke kunne tilskrives virksomheden eller medlemsstaten. Hvis dette ikke er tilfældet, skal støtten reduceres.

3.2.5. Omstrukturingsstøtte i støtteberettigede områder

53. Den økonomiske og sociale samhørighed er et af hovedmålene i Fællesskabet i henhold til traktatens artikel 158. Artikel 159 ⁽²⁶⁾ præciserer, at de andre politikker bør

bidrage til realiseringen af dette mål. Kommissionen skal tage hensyn til behovet for regionaludvikling ved vurderingen af omstrukturingsstøtte i støtteberettigede områder. Det forhold, at en kriseramet virksomhed ligger i et støtteberettiget område, begrundes dog ikke, at der indtages en fuldstændig eftergivende holdning i spørgsmålet om støtte til omstrukturering: på lang og mellem-lang sigt hjælper det ikke en region at holde virksomheder kunstigt i live. I betragtning af de begrænsede midler, der er til rådighed til at fremme regionaludvikling, er det desuden i regionernes egen interesse at anvende disse midler til hurtigst muligt at udvikle andre rentable og varige aktiviteter. Endelig skal de konkurrencefordrejende virkninger holdes på et minimum, selv om der er tale om støtte til virksomheder i støtteberettigede områder.

54. Kriterierne i nr. 29-52 gælder derfor også for støtteberettigede områder, selv når der tages hensyn til behovet for regionaludvikling. For de støtteberettigede områder, og medmindre andet fastsættes i reglerne for de enkelte sektorer, kan betingelserne for godkendelse af støtte være mindre krævende for så vidt angår modydelse. Hvis behovet for regionaludvikling gør det berettiget, vil der blive krævet en mindre kapacitetsnedsnkæring end i ikke-støtteberettigede områder, og der vil blive sondret mellem områder, der er berettiget til regionalstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), og de områder, der omfattes af artikel 87, stk. 3, litra c), for at tage hensyn til de alvorligere regionale problemer i førstnævnte områder.

3.2.6. Støtte til omstrukturering af SMV

55. Støtte til SMV ⁽²⁷⁾ vil normalt påvirke samhandelsvilkårene mindre end støtte til større virksomheder. Dette gælder også for støtte til omstrukturering, således at kravet er mindre med hensyn til betingelserne i nr. 29-47: ydelse af støtte er generelt ikke knyttet sammen med modydelse (jf. nr. 35-39), medmindre andet er fastsat i statsstøttebestemmelserne for de enkelte sektorer, og der stilles mindre strenge krav om rapporternes indhold (jf. nr. 45, 46 og 47). Derimod gælder princippet om »engangsstøtte« (nr. 48-51) fuldt ud for små og mellemstore virksomheder.

3.2.7. Støtte til dækning af de sociale omkostninger i forbindelse med omstrukturering

56. Omstruktureringsplaner medfører normalt nedsnkæring eller opgivelse af de berørte aktiviteter. Sådanne reduktioner er ofte nødvendige af rationaliserings- og effektivitetshensyn uafhængigt af kapacitetsnedsnkæringer, som kan være en betingelse for at få støtte (specielt hvis der

⁽²⁶⁾ EF-traktatens artikel 159 fastsætter følgende: »Udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktioner samt gennemførelsen af det indre marked skal ske under hensyntagen til målene i artikel 158 og skal bidrage til deres virkeliggørelse.

⁽²⁷⁾ Den definition, der anvendes, er definitionen i Kommissionens henstilling vedrørende definitionen af små og mellemstore virksomheder (EFT L 107 af 30.4.1996, s. 4).

findes en strukturel overskudskapacitet på EF- eller EØS-plan — jf. nr. 35-39). I alle tilfælde vil sådanne foranstaltninger normalt resultere i, at virksomhedens arbejdsstyrke reduceres.

57. Medlemsstaternes lovgivning på arbejdsmarkedsområdet kan omfatte generelle socialsikringsordninger, hvorefter der betales fratrædelsespenge og førtidspension direkte til de afskedigede medarbejdere. Sådanne ordninger betragtes ikke som statsstøtte, der falder ind under artikel 87, stk. 1, hvis staten tager sig direkte af arbejdstagerne, og virksomheden ikke er involveret.

58. Ud over direkte fratrædelsesordninger og førtidspension til medarbejderne findes der en række generelle sociale støtteordninger, hvorefter staten dækker udgifterne til de foranstaltninger, virksomheden tilbyder de afskedigede medarbejdere ud over de lovfastede og kontraktlige forpligtelser. Når sådanne ordninger anvendes generelt, dvs. uden sektormæssige begrænsninger og over for enhver medarbejder, der opfylder på forhånd definerede objektive betingelser, betragtes de ikke som støtte efter artikel 87, stk. 1, til de virksomheder, der gennemfører en omstrukturering. Hvis ordningerne imidlertid benyttes til at støtte omstruktureringen i særlige brancher, kan de udgøre støtte på grund af den selektive måde, de benyttes på ⁽²⁸⁾.

59. De forpligtelser, en virksomhed har til at betale fratrædelsesydelse og/eller førtidspensioner i henhold til lovgivningen på arbejdsmarkedsområdet eller kollektive overenskomster med fagforeningerne, er en del af de normale driftsomkostninger, en virksomhed skal betale af egne midler. Ethvert bidrag fra staten til disse omkostninger må derfor betragtes som støtte. Det gælder, uanset om betalingerne foretages direkte til virksomheden eller administreres af en offentlig myndighed, som udbetaler til arbejdstagerne.

60. Kommissionen ser positivt på denne støtte, fordi dens økonomiske fordele rækker ud over den pågældende virksomheds egen interesse, fordi den letter strukturændringer, mindsker de heraf følgende sociale problemer

og ofte kun udligner forskellene i de forpligtelser, der er pålagt virksomhederne efter national lovgivning.

61. Ud over de dække udgifter til fratrædelsesydelse og førtidspension tjener omstrukturingsstøtte ofte til at finansiere omskoling, rådgivning, praktisk hjælp med at finde anden beskæftigelse, flyttehjælp, erhvervsuddannelse og støtte til tidligere medarbejders start af ny virksomhed. Kommissionen indtager systematisk en positiv holdning til sådanne former for støtte.

62. Det er vigtigt, at de støtteformer, der hører under nr. 56-61, klart specificeres i omstrukturingsplanen. Støtte til sociale foranstaltninger, der udelukkende er til gavn for afskedigede medarbejdere, tages ikke i betragtning ved bestemmelsen af de modydelser, der er nævnt i nr. 35-39.

63. I den fælles interesse og inden for rammerne af omstrukturingsplanen sørger Kommissionen så vidt muligt for at begrænse omstruktureringens sociale virkninger i andre medlemsstater end den, der yder støtten.

4. STØTTEORDNINGER FOR SMV

4.1. GENERELLE PRINCIPPER

64. Kommissionen godkender kun rednings- og/eller omstrukturingsstøtteordninger for SMV som omhandlet i EF-definitionen af sådanne virksomheder. Med forbehold af nedenstående særlige bestemmelser gælder kapitel 2 og 3 ved vurderingen af, om sådanne ordninger er forenelige med fællesmarkedet. Støtte, der ydes inden for rammerne af en ordning, og som ikke opfylder en af disse betingelser, skal anmeldes individuelt og godkendes af Kommissionen på forhånd.

4.2. STØTTEBERETTIGELSE

65. Inden for rammerne af de ordninger, der fremover godkendes, skal kun støtte til små og mellemstore virksomheder, der opfylder mindst et af de tre kriterier i nr. 5, ikke anmeldes individuelt, medmindre det modsatte er fastsat i bestemmelserne for den pågældende sektor. Støtte til virksomheder, der ikke opfylder nogen af de tre kriterier, skal anmeldes individuelt til Kommissionen, for at den kan vurdere, om der er tale om en kriseramet virksomhed.

⁽²⁸⁾ I sin dom af 26. september 1996 i sag C-241/94, Kimberly Clark Sopalin, Frankrig mod Kommissionen, bekræftede EF-Domstolen, at de franske myndigheders finansiering — via den nationale beskæftigelsesfond og på diskretionært grundlag — kunne sætte visse virksomheder i en gunstigere situation end andre og således opfylde betingelserne for at udgøre støtte, som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1. (Dommen anfægtede i øvrigt ikke Kommissionens konklusioner, hvorefter støtten blev anset for at være forenelig med fællesmarkedet).

4.3. BETINGELSER FOR AT GODKENDE ORDNINGER

FOR REDNINGSSTØTTE

66. De ordninger, hvorefter der kan ydes redningsstøtte, skal opfylde betingelserne i litra a), b), c) og e) i nr. 23 for at blive godkendt af Kommissionen. For så vidt angår betingelse i litra d) i nr. 23, erstattes den af følgende betingelse med henblik på nærværende kapitel:

- d) der kan kun ydes redningsstøtte for en periode af seks måneder, i løbet af hvilken der skal foretages en analyse af virksomhedens situation. Inden udgangen af denne periode skal medlemsstaten enten have godkendt en omstruktureringsplan eller likvidationsplan eller have krævet, at støttemodtageren tilbagebetaler lånet og støtten svarende til risikopræmien.

Enhver redningsstøtte, der overskrider denne periode, skal anmeldes individuelt til Kommissionen.

4.4. BETINGELSER FOR AT GODKENDE ORDNINGER FOR OMSTRUKTURERINGSSTØTTE

67. Kommissionen vil kun godkende omstruktureringsstøtteordninger, hvis støtten er betinget af, at støttemodtageren fuldstændig gennemfører en omstruktureringsplan, der på forhånd er godkendt af medlemsstaten, og som opfylder følgende betingelser:

- a) *Genoprettelse af rentabiliteten*: kriterierne i nr. 31-34 anvendes.
- b) *Forhindring af urimelige konkurrencefordrejning*: på grund af at konkurrencefordrejningen som følge af støtte til SMV er ringe, gælder princippet i nr. 35-39 om reduktion af støttemodtagerens stilling på det (de) pågældende marked(er) ikke, medmindre statsstøttereglerne for den pågældende sektor fastsætter det modsatte. Ordningerne skal derimod fastsætte, at de støttemodtagende virksomheder ikke må foretage en kapacitetsudvidelse under omstruktureringsplanens gennemførelse.
- c) *Støtten begrænses til det nødvendige minimum*: principperne i nr. 40 og 41 anvendes.
- d) *Princippet om engangsstøtte*: princippet om engangsstøtte i nr. 48-51 anvendes. Medlemsstaterne skal imidlertid foretage individuel anmeldelse til Kommissionen i tilfælde af undtagelse fra dette princip:

i) som følge af »ekstraordinære og uforudseelige omstændigheder, der ikke kan tilskrives virksomheden«

ii) i tilfælde af overtagelse af aktiver fra en anden virksomhed, der allerede selv har modtaget rednings- eller omstruktureringsstøtte.

e) *Ændring af omstruktureringsplanen*: enhver ændring af planen skal overholde reglerne i nr. 52.

4.5. FÆLLES BETINGELSER FOR AT GODKENDE ORDNINGER FOR REDNINGS- OG/ELLER OMSTRUKTURERINGSSTØTTE

68. Ordningerne skal angive det maksimale støttebeløb, der kan ydes til samme virksomhed i forbindelse med en rednings- og/eller omstruktureringsforanstaltning, også hvis planen ændres. Enhver støtte, der overstiger dette beløb, skal anmeldes individuelt til Kommissionen. Beløbet kan ikke overstige 10 mio. EUR, inklusive kumulering med andre kilder eller andre ordninger.

4.6. TILSYN OG ÅRLIGE RAPPORTER

69. Nr. 45, 46 og 47 gælder ikke for ordningerne. Godkendelse af en ordning indebærer, at der normalt hvert år skal fremlægges en rapport om den pågældende ordnings gennemførelse, der indeholder de oplysninger, der er anført i Kommissionens instrukser om standardiserede rapporter⁽²⁹⁾. Rapporterne skal også indeholde en oversigt over alle støttemodtagende virksomheder og oplyse følgende om hver enkelt af disse virksomheder:

- a) navn
- b) sektorkode, angivet med en tocifret sektorklassifikationskode i NACE⁽³⁰⁾
- c) antal beskæftigede
- d) årlig omsætning og balancen
- e) støttens størrelse
- f) eventuelt oplysninger om omstruktureringsstøtte eller hertil svarende støtte, som virksomheden tidligere har modtaget

⁽²⁹⁾ Jf. brev til medlemsstaterne af 22. februar 1994, De Europæiske Fællesskabers Konkurrenceret, bind IIA.

⁽³⁰⁾ Generel nomenklatur for de økonomiske aktiviteter i Det Europæiske Fællesskab, offentliggjort af De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor.

- g) oplysning om, hvorvidt den støttemodtagende virksomhed blev likvideret eller var genstand for konkursbehandling mv. i omstrukturingsperioden.

5. BESTEMMELSER FOR STØTTE TIL OMSTRUKTURERING INDEN FOR LANDBRUGSSEKTOREN ⁽³¹⁾

5.1. KAPACITETSNEDSKÆRING

70. Det fastsættes i nr. 35-39, 55 og 67, litra b), at kravet om modydelser principielt ikke gælder for SMV, medmindre andet er fastsat i bestemmelserne for den pågældende sektor. I landbrugssektoren kræver Kommissionen normalt — efter principperne i punkt 35-39 — en modydelse af alle modtagere af omstrukturingsstøtte, uanset deres størrelse. Medlemsstaterne kan dog alternativt anvende de særlige bestemmelser for landbruget i nr. 73-82.

5.2. DEFINITION AF OVERKAPACITET

71. For landbrugssektoren definerer Kommissionen strukturel overkapacitet fra sag til sag med henblik på anvendelsen af nærværende rammebestemmelser, navnlig under hensyntagen til:

- a) omfanget af og tendensen i markedsstabiliseringsforanstaltningerne i de sidste tre år for den pågældende produktkategori, bl.a. eksportrestitutioner og tilbagekøb, prisudviklingen på verdensmarkedet og de sektormæssige begrænsninger, der er fastsat i EFs lovgivning. Der er ikke tale om overkapacitet for de basisprodukter, der omfattes af produktionskvoter
- b) for så vidt angår fiskeri- og akvakultursektoren, sektorens særlige forhold samt de bestemmelser, der regulerer sektoren, særlig retningslinjerne for gennemgangen af statsstøtte til fiskeri- og akvakultursektoren ⁽³²⁾ og Rådets forordning (EF) nr. 2468/98 ⁽³³⁾.

5.3. STØTTEBERETTIGELSE I HENHOLD TIL ORDNINGEN FOR REDNING OG OMSTRUKTURERING

72. Nr. 65 om støtteberettigelse i henhold til ordninger for rednings- og omstrukturingsstøtte til SMV, og specielt fritagelsen for individuel anmeldelse for disse støtte-

former, gælder ikke for landbrugssektoren (produktion, forarbejdning og afsætning). I denne sektor og inden for rammerne af de ordninger, der fremover godkendes, kan støtte til SMV, der ikke opfylder betingelserne under nævnte nr. 65, ikke desto mindre fritages for individuel anmeldelse.

5.4. KAPACITETSNEDSKÆRING

73. Kommissionen vil efter anmodning fra den pågældende medlemsstat og i stedet for de generelle bestemmelser i disse rammebestemmelser om kapacitetsnedsækering anvende følgende bestemmelser for erhvervsdrivende inden for landbrugssektoren:

a) Generelt

74. Hvis der er strukturel overkapacitet, gælder kravet i nr. 35-39 om irreversibel nedskæring eller nedlæggelse af kapacitet. For den primære landbrugsproduktions vedkommende afløses dette krav dog af kravet om, at nedskæringen eller nedlæggelsen af kapaciteten varer i mindst fem år.

- i) For foranstaltninger, der tager sigte på bestemte produkter eller erhvervsdrivende, skal kapacitetsnedsækeringen normalt udgøre 16 % ⁽³⁴⁾ af den kapacitet, som omstrukturingsstøtten faktisk ydes for

- ii) For andre foranstaltninger uden dette sigte skal kapacitetsnedsækeringen normalt udgøre 8 % ⁽³⁴⁾ af produktionsværdien af de produkter, som der er strukturelt overskud af, og som omstrukturingsstøtten faktisk ydes for.

75. Ved afgørelsen af, om det er berettiget at yde omstrukturingsstøtte, og af støttebeløbets størrelse tages der ikke hensyn til forpligtelsen til at overholde fællesskabskvoter og dermed forbundne bestemmelser, som gælder for de enkelte erhvervsdrivende.

b) Specielt for små landbrugsvirksomheder

76. I denne meddelelse defineres små landbrugsvirksomheder som erhvervsdrivende inden for landbrugssektoren med højst ti årsarbejdsenheder.

⁽³¹⁾ Omfatter i denne sammenhæng alle erhvervsdrivende, der deltager i produktionen af og/eller handelen med produkterne i EF-traktatens bilag I, herunder fiskeri og akvakultur, dog under hensyntagen til de særlige forhold, der kendetegner denne sektor, og de EF-bestemmelser, der regulerer den.

⁽³²⁾ EFT C 100 af 27.3.1997, s. 12.

⁽³³⁾ EFT L 312 af 20.11.1998, s. 19.

⁽³⁴⁾ For omstrukturingsstøtte, der ydes i støtteberettigede områder, herunder et ugunstigt stille område, nedsættes kapacitetsnedsækringskravet med to procentpoint.

77. For små landbrugsvirksomheder kan kravene om irreversibel produktionskapacitetsnedsækering eller -nedlæggelse betragtes som opfyldt på det relevante markedsniveau (gælder ikke nødvendigvis kun dem eller nogen af dem, der modtager omstrukturingsstøtte). Forudsat at den fælles landbrugspolitik bestemmelser overholdes, kan medlemsstaterne vælge, hvilken kapacitetsnedsækningsordning de vil anvende for små landbrugsvirksomheder. I disse tilfælde skal medlemsstaterne generelt godtgøre:

- i) at ordningen, når det gælder foranstaltninger, der tager sigte på bestemte produkter eller erhvervsdrivende, i den pågældende medlemsstat vil nedsikere produktionskapaciteten for produktet/produkterne, som der er et strukturelt overskud af, med 10 % ⁽³⁴⁾ af den kapacitet, omstrukturingsstøtten faktisk ydes for
- ii) at kapacitetsnedsækeringen, når det gælder foranstaltninger uden dette sigte, vil nå op på 5 % ⁽³⁴⁾ af produktionsværdien af de produkter, som der er strukturelt overskud af, og som omstrukturingsstøtten faktisk ydes for. Denne nedsækering kan enten gælde produkter, som der faktisk ydes omstrukturingsstøtte til, eller andre bilag I-produkter, som der er strukturelt overskud af.

Medlemsstaterne skal også godtgøre, at kapacitetsnedsækeringen repræsenterer en ekstra nedsækering i forhold til den situation, hvor der ikke blev givet omstrukturingsstøtte.

78. Hvis kapacitetsnedsækeringen ikke søges gennemført hos støttemodtageren, skal der iværksættes foranstaltninger til gennemførelse af nedsækeringen senest to år efter, at tærsklen i nr. 79 er nået.

c) Særlige betingelser for alle erhvervsdrivende inden for landbrugssektoren

79. Inden for landbrugssektoren kan selv meget små støttebeløb opfylde betingelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 1. I erkendelse af de praktiske problemer, der er forbundet med kapacitetsnedsækering inden for den primære landbrugsproduktion (og indirekte inden for forarbejdning og afsætning af produkter i EF-traktatens bilag I), vil Kommissionen dog, uden derved at tilsidesætte den fælles interesse, jf. artikel 87, stk. 3, litra c), hvis alle andre betingelser er overholdt, frafalde kravet om kapacitetsnedsækering i følgende situationer:

- i) for foranstaltninger, der tager sigte på en bestemt kategori af produkter eller erhvervsdrivende, hvis alle de

beslutninger, der træffes om at yde støtte, ikke i nogen sammenhængende tolv måneders periode omfatter en produktmængde, der overstiger 3 % af den samlede årlige mængde af den pågældende produktion i det pågældende land

- ii) for foranstaltninger uden dette sigte, hvis alle de beslutninger, der træffes om at yde støtte, ikke i nogen sammenhængende tolv måneders periode omfatter produkter, hvis samlede værdi overstiger 1,5 % af den samlede årlige værdi af landbrugsproduktionen i det pågældende land.

80. Efter anmodning fra den pågældende medlemsstat kan de geografiske referencer i nr. 79 for en vilkårlig foranstaltning fastlægges på regionalt plan. Størrelsen af et lands (eller en regions) produktion skal i alle tilfælde baseres på de normale produktionsniveauer (normalt gennemsnittet af de seneste tre år). Mængden eller værdien af støtte-modtagernes produktion skal repræsentere produktionsmængden eller -værdien for støttemodtagernes bedrifter inden vedtagelsen af beslutningen om at yde støtte.

81. Undtagelser fra kravet om kapacitetsnedsækering indebærer i intet tilfælde, at der kan godkendes investeringsstøtte til aktiviteter, som er undergivet sektor-begrænsninger.

82. Hvis lofterne for undtagelse fra kravet om kapacitetsnedsækering i nr. 79 overskrides:

- i) fastlægges den kapacitetsnedsækering, der skal foretages, på grundlag af den samlede kapacitet, der er ydet støtte til, og ikke blot på grundlag af den overskydende del

- ii) kan kapacitetsnedsækeringen for støttemodtagere, der ikke er små landbrugsvirksomheder, og som allerede har fået godkendt støtte, inden lofterne nås, foretages ved tilsvarende foranstaltninger som for små landbrugsvirksomheder i henhold til nr. 76, 77 og 78.

5.5. PRINCIPPET OM, AT STØTTEN KUN YDES ÉN GANG (»ONE TIME, LAST TIME«)

83. Princippet om, at omstrukturingsstøtte kun ydes én gang, finder også anvendelse på landbrugssektoren. For så vidt angår individuel støtte og ordninger for redning og omstrukturering i sektoren for primær landbrugsproduktion, kan det tidsrum, hvor der kun kan ydes yderligere støtte under usædvanlige og uforudseelige omstændigheder, som virksomheden ikke er skyldt i, dog indskrænkes til fem år, uanset nr. 48-51 og 67. Afvi-

gelser fra dette princip skal ikke anmeldes individuelt til Kommissionen, når blot de er i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i ordningen, og som Kommissionen har godkendt. Ændringer af ordningerne for støtte til redning og omstrukturering med henblik på at tage hensyn til en markedsudvikling, der ikke kunne forudses ved Kommissionens godkendelse af nævnte ordninger, vil blive behandlet sag for sag.

5.6. TILSYN OG ÅRLIGE RAPPORTER

84. For så vidt angår tilsynet og de årlige rapporter inden for landbrugssektoren gælder bestemmelserne i kapitel 3 og 4 bortset fra forpligtelsen til at levere en oversigt over alle støttemodtagerne under ordningerne samt visse oplysninger litra a) til g) i nr. 69) om de enkelte støttemodtagere. Sidstnævnte forpligtelse gælder ikke for ordningerne til fordel for små landbrugsvirksomheder.

85. Hvis bestemmelserne i nr. 73-82 anvendes, skal rapporten også indeholde data, der viser:

- a) mængden (eller værdien) af den produktion, som der er udbetalt omstrukturingsstøtte for, og den kapacitetsnedsikring, der er opnået i overensstemmelse med nævnte punkter, eller
- b) at betingelserne for undtagelse fra kravet om kapacitetsnedsikring efter nr. 79, 80 og 81 er opfyldt.

5.7. DEFINITION AF STØTTEBERETTIGEDE REGIONER

86. I forbindelse med nærværende rammebestemmelser omfatter de støtteberettigede regioner (jf. nr. 53 og 54) for så vidt angår erhvervsdrivende i landbrugssektoren også de ugunstigt stillede områder, der er defineret i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger ⁽³⁵⁾.

6. FORANSTALTNINGERNE I ARTIKEL 88, STK. 1

87. Kommissionen foreslår på grundlag af traktatens artikel 88, stk. 1, medlemsstaterne følgende foranstaltninger med hensyn til eksisterende støtteordninger. Kommissionen vil

fremover kun godkende en ordning, hvis den overholder følgende bestemmelser.

6.1. INDIVIDUEL ANMELDELSE AF ALLE FORMER FOR INVESTERINGSSTØTTE I OMSTRUKTURERINGSPERIODEN

88. Når en stor virksomhed modtager omstrukturingsstøtte, der er undersøgt i forhold til nærværende rammebestemmelser, kan tildeling af enhver anden investeringsstøtte i omstrukturingsperioden, selv om den er i overensstemmelse med en allerede godkendt ordning, øve indflydelse på de modbydelser, som Kommissionen skal fastsætte.

89. Under omstruktureringen af en sådan virksomhed skal enhver støtte til materielinvesteringer (uanset formål — regionaludvikling, miljøbeskyttelse eller et andet formål), der er ydet efter den 30. juni 2000, anmeldes individuelt, medmindre den falder ind under de minimis-reglen ⁽³⁶⁾.

6.2. MEDDELELSE TIL KOMMISSIONEN OM ENHVER STØTTE, DER YDES TIL DEN STØTTEMODTAGENDE VIRKSOMHED

90. Når en stor virksomhed modtager omstrukturingsstøtte, der er undersøgt i forhold til nærværende rammebestemmelser, kræver kontrollen med gennemførelsen af Kommissionens beslutninger om sådanne støtteforanstaltninger en stor gennemsigtighed med hensyn til enhver efterfølgende støtte, som virksomheden måtte modtage, selv om den er i overensstemmelse med en allerede godkendt ordning, og også når den ikke er omfattet af den individuelle anmeldelse i nr. 88 og 89.

91. Fra den 30. juni 2000 skal anmeldelserne af omstrukturingsstøtte til en sådan virksomhed indeholde oplysninger om enhver støtte — uanset hvilken type der er tale om — som det påtænkes at yde den støttemodtagende virksomhed i omstrukturingsperioden, medmindre støtten falder ind under de minimis-reglen.

92. De rapporter, der fremsendes i henhold til nr. 45, 46 og 47 skal også indeholde oplysning om alle andre former for støtte til støttemodtageren i den pågældende periode og om den støtte, det er planlagt at give den støttemodtagende virksomhed i omstrukturingsperioden, medmindre støtten falder ind under de minimis-reglen.

93. Kommissionen forbeholder sig ret til at indlede proceduren i traktatens artikel 88, stk. 2, mod alle former for støtte, hvis den støtte, der ydes inden for rammerne af godkendte ordninger, kan indebære, at nærværende rammebestemmelser ikke overholdes.

⁽³⁵⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

⁽³⁶⁾ EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9.

6.3. TILPASNING AF BESTÅENDE REDNINGS- ELLER OMSTRUKTURERINGSSTØTTEORDNINGER I LYSET AF NÆRVÆRENDE RAMMEBESTEMMELSER

94. Medlemsstaterne skal tilpasse deres bestående rednings- og omstruktureringsstøtteordninger, som vil være i kraft efter den 30. juni 2000, så de bringes i overensstemmelse med rammebestemmelserne efter denne dato, og særlig bestemmelserne i kapitel 4.
95. For at Kommissionen kan kontrollere denne tilpasning, bør medlemsstaterne inden den 31. december 1999 fremsende en oversigt over alle disse ordninger. De skal derefter inden den 30. juni 2000 fremsende tilstrækkelige oplysninger til, at Kommissionen kan kontrollere, at ordningerne er blevet ændret i overensstemmelse med nærværende rammebestemmelser.

7. AFSLUTTENDE BESTEMMELSER, IKRAFTTRÆDEN, GYLDIGHEDSPERIODE OG REVISION AF RAMMEBESTEMMELSERNE

7.1. ÆNDRING AF RETNINGSLINJER FOR STATSSTØTTE MED REGIONALT SIGTE

96. Punkt 4.4 i retningslinjer for statsstøtte med regionalt sigte ⁽³⁷⁾ ændres således, at teksten fra »medmindre ...« til slutningen af punkt 4.4 ophæves. Ifølge denne tekst faldt overtagelsen af en virksomhed, der tilhører en kriseramt virksomhed, ikke ind under definitionen af initialinvesteringer, og en sådan overtagelse kunne derfor ikke komme i betragtning ved tildeling af regionalstøtte. Dette gælder altså ikke længere. Det skal imidlertid præciseres, at i tilfælde af overtagelse af en virksomhed, der tilhører en kriseramt virksomhed, skal der føres bevis for betingelsen i punkt 4.5, ifølge hvilken overtagelsen skal finde sted på markedsvilkår.

7.2. IKRAFTTRÆDEN OG VARIGHED

97. Med forbehold af nedenstående bestemmelser træder disse rammebestemmelser i kraft fra offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Medmindre der træffes en ny beslutning, forbliver de i kraft i fem år.

7.3. STØTTE TIL SMV

98. Rednings- og omstruktureringsstøtte til SMV, der anmeldes individuelt inden den 30. april 2000, vil dog blive vurderet efter de rammebestemmelser, der var gældende inden ikrafttrædelsen af nærværende rammebestemmelser af denne tekst. Forlængelsen af de rammebestemmelser, der er blevet meddelt medlemsstaterne og offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 10. marts 1999 (jf. fodnote 2), fornyes altså for sådan støtte.
99. Det skal noteres, at enhver ordning vil være omfattet af foranstaltningerne i nr. 94 og 95, for så vidt som det er fastsat, at ordningen forbliver i kraft efter den 30. juni 2000.

7.4. STØTTE TIL STORE VIRKSOMHEDER

100. Med forbehold af følgende bestemmelser vil Kommissionen undersøge, om en rednings- og omstruktureringsstøtte til store virksomheder samt enhver ordning for sådan støtte til SMV er forenelig med fællesmarkedet på grundlag af nærværende rammebestemmelser fra deres offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

De anmeldelser, som Kommissionen modtager inden dette tidspunkt, vil imidlertid blive undersøgt på grundlag af de kriterier, der gælder på anmeldelsestidspunktet.

7.5. IKKE-ANMELDT STØTTE

101. Kommissionen vil undersøge, om en rednings- og omstruktureringsstøtte, der er ydet uden Kommissionens godkendelse og derfor i strid med traktatens artikel 88, stk. 3, er i overensstemmelse med fællesmarkedet,
- a) på grundlag af nærværende rammebestemmelser, hvis støtten eller en del af støtten er ydet efter offentliggørelsen af dem i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*
- b) på grundlag af de rammebestemmelser, der gælder på tidspunktet for støttens ydelse, for alle andre tilfælde vedkommende.

⁽³⁷⁾ EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9.

BILAG I

ANMELDELSESFORMULAR FOR AD HOC-STØTTE TIL OMSTRUKTURERING

I. Oplysninger om virksomheden

- virksomhedens navn
- virksomhedens retlige status
- branche med tilhørende NACE-kode
- navne på hovedaktionærer med angivelse af deres respektive kapitalandele
- angivelse af aftaler mellem aktionærer (kontrollerende gruppe af aktionærer, forkøbsret osv.)
- hvis virksomheden indgår i en koncern, kopi af fuldstændig og ajourført organisationsplan for hele koncernen med oplysninger om forholdet mellem de enkelte medlemmer (kapital og stemmeret)
- hvis virksomheden er oprettet i forbindelse med køb af aktiver efter en likvidationsprocedure eller en retslig saneringsprocedure, oplyses ovennævnte detaljer for den eller de pågældende virksomheder
- placering af hovedproduktionssteder i hele verden og angivelse af antal beskæftigede
- hvis virksomheden behandles som en SMV, skal medlemsstaten fremlægge dokumentation for, at virksomheden opfylder alle kriterier i fællesskabsdefinitionen af en SMV. Hvis det er tilfældet, skal medlemsstaten redegøre for, hvorfor denne SMV ikke er omfattet af en ordning for omstrukturingsstøtte til SMV (enten findes der ingen ordning, eller virksomheden opfylder ikke kriterierne)
- om muligt kopi af de seneste tre driftsregnskaber og under alle omstændigheder af det seneste driftsregnskab
- kopi af en eventuel retsafgørelse om udnævnelse af en kurator eller indledning af en undersøgelse af virksomheden.

II. Markedsundersøgelser

Medlemsstaten skal for det eller de markeder, hvor den kriseramte virksomhed udøver sin virksomhed, fremlægge en kopi af markedsundersøgelse med angivelse af navnet på det firma, der har udarbejdet undersøgelsen. Denne markedsundersøgelse skal bl.a. indeholde oplysning om:

- en præcis afgrænsning af det marked, der er genstand for undersøgelsen
- navn på de vigtigste konkurrenter med angivelse af deres respektive markedsandele på verdensplan, EF-plan eller hjemmemarkedet
- udviklingen i den kriseramte virksomheds markedsandele i de seneste år
- vurdering af den samlede »produktionskapacitet« og efterspørgsel i EF med angivelse af, om der er overkapacitet eller ej
- skøn på EF-plan for de næste fem år over udviklingen i efterspørgslen, den samlede kapacitet og priserne på ovennævnte marked.

III. Beskrivelse af støtten

- det skal påvises, at virksomhedens vanskeligheder er specifikke for virksomheden og ikke skyldes en vilkårlig omkostningsfordeling inden for gruppen
- oplysninger, om virksomheden allerede har modtaget redningsstøtte, og hvis dette er tilfældet, skal godkendelsesdatoen anføres og medlemsstatens tilsagn om at fremsende en omstrukturings- eller likvidationsplan vedlægges
- oplysninger, om virksomheden eller dens datterselskaber, hvor den tegner sig for mindst 25 % af kapitalen eller stemmeretten, allerede har modtaget omstrukturingsstøtte eller støtte, der betragtes som sådan. I bekræftende fald angives oplysninger om Kommissionens tidligere beslutninger

- oplysninger om støttens form og den samlede finansielle fordel ved støtten
- oplysninger om de modydelser, som medlemsstaten foreslår for at opveje de konkurrencefordrejende virkninger for konkurrenterne på EF-plan
- oplysninger om enhver støtte, uanset form, som virksomheden forventes at modtage inden omstruktureringen er afsluttet, medmindre støtten falder ind under de minimis-reglen.

IV. Omstruktureringsplan

Medlemsstaten skal fremsende en omstruktureringsplan i overensstemmelse med bestemmelserne i nr. 29-47, der mindst skal indeholde følgende oplysninger:

- redegørelse for de forskellige markedsforventninger på grundlag af markedsundersøgelsen
- analyse af de forskellige faktorer, som har resulteret i, at virksomheden befinder sig i en krisesituation
- redegørelse for den strategi, der foreslås for virksomheden i de kommende år
- beskrivelse af de planlagte omstruktureringsforanstaltninger med de respektive omkostninger
- komparativ vurdering af de økonomiske og sociale konsekvenser på regionalt og/eller nationalt plan som følge af den støttemodtagende virksomheds nedlæggelse og omstruktureringsplanens gennemførelse
- tidsplan for gennemførelsen af de forskellige foranstaltninger og fristen for den fuldstændige gennemførelse af omstruktureringsplanen
- nøje beskrivelse af finansieringsplanen for omstruktureringen:
 - anvendelse af disponibel egenkapital
 - salg af aktiver eller datterselskaber med henblik på at finansiere omstruktureringen
 - finansielle tilsagn fra forskellige private aktionærer og vigtigste bankkreditorer
 - offentlige midler og angivelse af, hvorfor de er nødvendige
 - eventuel anvendelse af tilbagebetalingspligtige lån eller klausuler om tilbagebetaling af støtten, når virksomheden igen bliver rentabel
- forventede driftsresultater i de næste fem år med skøn over afkastet af egenkapitalen og med en følsomhedsanalyse på grundlag af forskellige scenarier
- kort redegørelse for aftaler med virksomhedens fagforeninger vedrørende den planlagte omstrukturering
- anførelse af, hvem der har udarbejdet omstruktureringsplanen, og hvornår den er udarbejdet.

V. Tilsagn fra medlemsstaten

Medlemsstaten skal give tilsagn om, at den i hele omstrukturingsperioden i rapporterne om den godkendte omstrukturingsstøtte vil fremlægge oplysninger om enhver form for støtte til den virksomhed, der får omstrukturingsstøtte, uanset om støtten ydes inden for rammerne af en ordning eller ej.

BILAG II

ANMELDELSESFORMLAR FOR REDNINGSSTØTTE

Nødvendige oplysninger om virksomheden:

Virksomhedens navn:

Virksomhedens retlige status:

Branche:

Antal lønmodtagere (eventuelt konsolideret):

Driftsomkostninger og finansieringsomkostninger i de seneste tolv måneder:

Det planlagte låns maksimumsbeløb:

Långivers navn:

Nødvendige bilag:

- seneste resultatopgørelse med årsberetning eller retsafgørelse om at indlede en undersøgelse af virksomheden i henhold til national selskabsret.
 - tilsagn fra medlemsstaten om senest seks måneder efter redningsstøttens godkendelse at forelægge Kommissionen en omstruktureringsplan eller [en likvidationsplan] eller bevis for, at lånet og støtten er fuldstændig tilbagebetalt.
 - likviditetsplan for de kommende seks måneder med angivelse af de lån, det er nødvendigt at optage på kort sigt.
 - kopi af tilsagnet om lån til den kriseramte virksomhed i forbindelse med redningsstøtten med oplysninger om betingelserne for udbetaling og tilbagebetaling af lånet.
 - kopi af udkast til lånegaranti, hvis der skal stilles en sådan garanti.
-

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(1999/C 288/03)

Dato for vedtagelse af beslutningen: 3.9.1999

Medlemsstat: Italien

Sag nr.: N 119/99

Støtteordning: Støtte til mejerisektoren

Formål: At lette brugen af tilpasning til fællesskabsnormerne for produktion og afsætning af mælk og mejeriprodukter

Retsgrundlag: Articolo 1, paragrafo 2, della legge n. 423 del 2 dicembre 1998 «Interventi strutturali e urgenti nel settore agricolo, agrumicolo e zootecnico»

Rammebeløb: 60 mia. lire (30,99 mio. EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb:

- Investeringer i landbrugsbedrifter: 35 % (75 % i de ugunstigt stillede landbrugsområder)
- Støtte til kvalitetskontrol: 70 %
- Investeringer i forarbejdning af mejeriprodukter: 55 % (75 % i mål 1-regionerne)

Varighed: Ubegrænset

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 3.9.1999

Medlemsstat: Italien (Piemonte)

Sag nr.: N 376/99

Støtteordning: Normer for udvikling af økologisk landbrug

Formål: At udvikle det økologiske landbrug

Retsgrundlag: Disegno di legge regionale n. 297 «Norme per lo sviluppo dell'agricoltura biologica»

Rammebeløb: Ikke oplyst

Støtteintensitet eller støttebeløb: 80 % af udgifterne til driften af foreninger af økologiske producenter

Varighed: Ubestemt

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 3.9.1999

Medlemsstat: Italien

Sag nr.: N 128/99

Støtteordning: Udvidelse af de aftalte ordninger til også at omfatte landbrug og fiskeri

Formål: At indføre landbrug og fiskeri i de lokale foranstaltninger til fremme af beskæftigelsen

Retsgrundlag:

- Articolo 10, comma 1, del decreto legislativo 30 aprile 1998 n. 173
- Deliberazione CIPE 11 novembre 1998, n. 127
- Progetto di decreto del ministero del Tesoro, del bilancio e della programmazione economica recante le modalità di attuazione degli strumenti della programmazione negoziata, in attuazione al punto 2 A) della Deliberazione CIPE 11 novembre 1998, n. 127

Rammebeløb: Ubestemt

Støtteintensitet eller støttebeløb: Forskellige beløb

Varighed: Ubestemt

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

Dato for vedtagelse af beslutningen: 3.9.1999

Medlemsstat: Portugal

Sag nr.: N 424/99

Støtteordning: Støtte til oplagring af kartofler og lån til køb af spisekartofler

Formål: At stabilisere markedet for spisekartofler i Portugal

Retsgrundlag:

- Projecto de Despacho conjunto do Ministro das Finanças e do Ministro da Agricultura
- Projecto de Decreto-lei que cria uma linha de crédito para financiamento da aquisição de batata de consumo

Rammebeløb:

- 80 mio. PTE (399 000 EUR) til privat oplagring
- 4 mia. PTE (19,95 mio EUR) til lån

Støtteintensitet eller støttebeløb:

- Privat oplagring: 8 PTE/kg (39,9 EUR/t)
- Lån: 30 PTE/kg (149,64 EUR/t)

Varighed: Fire måneder fra vedtagelsen

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(1999/C 288/04)

(EØS-relevant tekst)

Dato for vedtagelse af beslutningen: 6.7.1999

Medlemsstat: Spanien (Cataluña)

Sag nr.: N 154/99

Støtteordning: Forlængelse af støtteordning N 862/95 — Foranstaltninger til fordel for behandling af industriaffald

Formål: Fremme af investeringer til forbedring af miljøet; fremme af grønne regnskaber

Retsgrundlag: Decisión de la Generalitat de Cataluña

Rammebeløb: 400 mio. ESP (2,4 mio. EUR) om året

Støtteintensitet eller støttebeløb:

- 15 % brutto til tilpasning til obligatoriske normer
- 30 % brutto til overskridelse af de obligatoriske normer
- 40 % brutto til blød støtte (80 % til grønne regnskaber, hvor udgifterne ligger under 3 005 EUR)
- 10 % bonus til SMV

Varighed: 2000-2004

Andre oplysninger: Årlig indberetning; anmeldelse ved refiansiering og ændringer

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 20.7.1999

Medlemsstat: Belgien

Sag nr.: N 644/98

Støtteordning: »Vlamivorm«

Formål: Uddannelsesfremme

Retsgrundlag: Het decreet houdende een vermindering van de onroerende voorheffing ter stimulering van tewerkstellingsbevorderende investeringen in vorming

Rammebeløb: 74 mio. EUR

Støtteintensitet eller støttebeløb: Begrænset til 620 EUR pr. beskæftiget i små virksomheder. I andre tilfælde 248 EUR pr. beskæftiget. I tilfælde af yderligere nyskabte job i 1998 kan beløbene øges med 124 EUR eller 248 EUR, hvis det drejer sig om et job for lavere uddannede langtidsledige

Varighed: 1999

Andre oplysninger: Årlig indberetning

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 20.7.1999

Medlemsstat: Nederlandene

Sag nr.: N 600/98

Støtteordning: F&U-program om vedvarende energi

Formål: Fremme af industriforskning inden for vedvarende energi og fremme af samarbejde mellem viden om infrastruktur og industri

Retsgrundlag: Kaderwet EZ-subsidies

Rammebeløb: 15 mio. NLG (ca. 6,7 mio. EUR)

Varighed: 1999-2002

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 22.7.1999

Medlemsstat: Spanien (Aragón)

Sag nr.: N 340/99

Støtteordning: Støtte til jobskabelse ved omlægning af arbejdstiden — Aragón

Formål: Jobskabelse i Aragón som følge af omlægningen af arbejdstiden

Retsgrundlag: Decreto del Gobierno de Aragón sobre medidas incentivadoras a la creación de empleo como consecuencia de la reordenación del tiempo de trabajo

Rammebeløb: 20 mio. ESP (120 202,42 EUR) i 1999

Støtteintensitet eller støttebeløb: 500 000 ESP (3 005 EUR) pr. arbejdsløs ansat på fuldtid i ubestemt tid. 200 000 ESP (1 202 EUR) når det drejer sig om personer over 40 år, kvinder, handicappede, langtidsledige eller unge uden kvalifikationer

Varighed: Ubestemt

Andre oplysninger: Årlig indberetning

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 1.9.1999

Medlemsstat: Østrig (Kärnten)

Sag nr.: N 249/99

Støtteordning: Økonomisk udviklingsfond — Kärnten

Formål: At støtte regional økonomisk udvikling

Retsgrundlag: Kärntner Wirtschaftsförderungsgesetz

Rammebeløb: Ca. 23 mio. EUR om året

Støtteintensitet eller støttebeløb: Investeringsstøtte: 15 %/7,5 % til SMV og ifølge det regionale støttekort

Varighed: 1.1.2000-31.12.2006

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 1.9.1999

Medlemsstat: Spanien

Sag nr.: N 393/99

Støtteordning: Plan for teknologisk udvikling af maskinværktøj

Formål: Støtte til forskning og udvikling

Retsgrundlag: Orden Ministerial

Rammebeløb: 13 060 mio. ESP (78,492 mio. EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb:

- 75 % til undersøgelser vedrørende teknisk gennemførlighed forud for industriel forskning
- 50 % til undersøgelser vedrørende teknisk gennemførlighed forud for udviklingsaktiviteter på prækonkurrencestadiet
- 50 % til industrielle forskningsprojekter, og
- 25 % til udviklingsaktiviteter på prækonkurrencestadiet bonus på 10 % til SMV, 10 % til artikel 87, stk. 3, litra a)-områder og 5 % til artikel 87, stk. 3, litra c)-områder

Varighed: 1999-2003

Andre oplysninger: Årlig indberetning

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(1999/C 288/05)

Dato for vedtagelse af beslutningen: 7.9.1999

Medlemsstat: Belgien

Sag nr.: N 499/99

Støtteordning: Foranstaltninger til fordel for producenter, der er berørt af dioxin-krisen

Formål: Støtte til sektoren for animalsk produktion, som er berørt af dioxin-krisen

Retsgrundlag: Protokol indgået mellem den belgiske stat og »Association Belge de Banques«

Rammebeløb: 25 mia. BEF (ca. 619 mio. EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb: Støttens maksimale intensitet: 10,2 % af lånbetøbet

Varighed: Otte år

Andre oplysninger:

- Fremsendelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser
- Fremsendelse af en årlig rapport om foranstaltningens gennemførelse

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Godkendt statsstøtte inden for rammerne af bestemmelserne i artikel 87 og 88 (tidligere artikel 92 og 93) i EF-traktaten

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(1999/C 288/06)

(EØS-relevant tekst)

Dato for vedtagelse af beslutningen: 17.3.1999

Medlemsstat: Italien (Lombardiet)

Sag nr.: N 648/98

Støtteordning: Redningsstøtte i form af statsgaranti for banklån til Enterprise SpA, et selskab under »ekstraordinær administration«

Formål: At give selskabet mulighed for at videreføre og afslutte sine aktiviteter og inddrive tilgodehavender hos libyske myndigheder (anlægsarbejder)

Retsgrundlag: Legge 3.4.1979 n. 95

Støtteintensitet eller støttebeløb: 32,250 mia. ITL (16,7 mio. EUR)

Varighed: 6 måneder

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 26.5.1999

Medlemsstat: Italien

Sag nr.: N 180/99

Støtteordning: Støtte til skibsbygning (1999-2003)

Formål: Skibsbygning

Retsgrundlag: Disegno di legge recante misure di sostegno all'industria cantieristica navale e armatoriale e alla ricerca applicata nel settore navale

Rammebeløb: 1999-budget: 44 mia. ITL (22 724 103 EUR)

Støtteintensitet eller støttebeløb: I overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 1540/98

Varighed: 1999-2003

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 21.4.1999

Medlemsstat: Spanien (Navarro)

Sag nr.: N 94/99

Støtteordning: Støtte til fordel for Rockwool Peninsular SA, Spanien (Navarro)

Formål: Investeringsstøtte og jobskabelse (mineraluld)

Retsgrundlag: Decreto Foral n° 1/1982 de 16 de septiembre de 1982

Støtteintensitet eller støttebeløb: 13,2 % NSÆ

Varighed: 2 år

Andre oplysninger: Årlig indberetning i to år

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 25.8.1999

Medlemsstat: Frankrig

Sag nr.: N 276/99

Støtteordning: EURIMUS-programmet — Eureka 1884

Formål: At fremme europæiske samarbejdsprojekter vedrørende forskning og udvikling med hensyn til mikrosystemer

Retsgrundlag: Régime filière électronique

Rammebeløb: 54 mio. EUR

Støtteintensitet eller støttebeløb: Højest 50 %

Varighed: Indtil september 2003

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 25.8.1999

Medlemsstat: Tyskland (Bayern)

Sag nr.: N 343/99

Støtteordning: Låneprogram til SMV i Bayern

Formål: Styrkelse af SMV's investeringer

Retsgrundlag: Richtlinie zur Durchführung des Bayerischen Kreditprogramms für die Förderung des Mittelstandes in Verbindung mit allgemeinen haushaltrechtlichen Bestimmungen

Rammebeløb: Planlagt for 1999 og 2000: 80 mio. DEM om året (40 mio. EUR) (+ 9 mio. DEM under EFRU)

Støtteintensitet eller støttebeløb:

— Højest 15 % til små virksomheder

— Højest 7,5 % til mellemstore virksomheder

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 25.8.1999

Medlemsstat: Østrig

Sag nr.: N 367/99

Støtteordning: EPR-turistprogram

Formål: Fremme af investeringer inden for turisme

Retsgrundlag: Richtlinien für das ERP-Tourismus-Programm; ERP-Fonds-Gesetz

Rammebeløb: Kontant tilskud på 60 mio. ATS (4,36 mio. EUR) om året

Støtteintensitet eller støttebeløb: Begrænset til 15 % brutto til små virksomheder og 7,5 % brutto til mellemstore virksomheder og for støtteberettigede områder begrænset til de godkendte støtteløfter for Østrig

Varighed: Ubegrænset

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 1.9.1999

Medlemsstat: Danmark

Sag nr.: N 331/99

Støtteordning: Erstatning for virksomheders tab i forbindelse med bekæmpelse af sygdomme inden for akvakultur

Formål: At sikre sunde husdyr og beskytte menneskers sundhed ved at gennemføre foranstaltninger med henblik på at forebygge, overvåge, kontrollere og bekæmpe sygdomme hos husdyr, zoonoser og zoonotiske agenser hos dyr, i foder og foderstoffer

Retsgrundlag: Lov om sygdomme og infektioner hos dyr

Støtteintensitet eller støttebeløb: Under overholdelse af retningslinjerne for statsstøtte til fiskeri og akvakultur (EFT C 100 af 27.3.1997) og forordning (EF) nr. 2468/98

Varighed: Ubestemt

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

Dato for vedtagelse af beslutningen: 7.9.1999

Medlemsstat: Spanien (Cataluña)

Sag nr.: N 263/B/99

Støtteordning: Støtte til at opnå certificering efter ISO 9000

Formål: At gøre det lettere for små og mellemstore virksomheder inden for fiskeriet at opnå certificering efter ISO 9000

Retsgrundlag: Resolución de 6 de marzo de 1998 por la que se aprueban las bases para la concesión de ayudas para la obtención de la certificación ISO 9000

Rammebeløb: 100 mio. ESP (600 000 EUR) om året

Støtteintensitet eller støttebeløb: 30 % af udgifterne

Varighed: Ubestemt

Den autentiske tekst til beslutningen (renset for fortrolige oplysninger) findes på

http://europa.eu.int/comm/sg/sgb/state_aids

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 40/99 (ex NN 178/97) — Belgien — Støtte til virksomheden Verlipack (Vallonien)

(1999/C 288/07)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 1. juli 1999, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Belgien, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for ovennævnte støtteforanstaltning.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektorat for Konkurrence
Direktorat for Statsstøtte
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
(Fax (32-2) 296 98 16).

Disse bemærkninger vil blive videresendt til Belgien. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om at få deres navne hemmeligholdt. Anmodningen skal være begrundet.

Den 16. september 1998 ⁽¹⁾ besluttede Kommissionen ikke at gøre indsigelse mod et kapitalindskud på 8 676 273,37 EUR (350 mio. BEF) fra regionen Vallonien til virksomheden Verlipack efter EF-traktatens artikel 87 et seq.

Denne beslutning var baseret på de oplysninger, som Belgien havde fremsendt, ifølge hvilke Valloniens indskud af risikovillig kapital var sket på almindelige markedsøkonomiske vilkår i overensstemmelse med retningslinjerne for offentlige myndigheders erhvervelse af kapitalinteresser i virksomheder ⁽²⁾. I det konkrete tilfælde forpligtede den tyske koncern Heye-Glas sig til samtidig at foretage et større kapitalindskud på 12 766 516,53 EUR (515 mio. BEF) i Verlipack, hvilket viste virksomhedens mulighed for på sigt at blive rentabel og levedygtig.

Efter artikler i pressen (bl.a. Financiële Economische Tijd af 20. oktober 1998) og en række klager blev Kommissionen opmærksom på yderligere støtte, bl.a. tilsagn fra SRIW ⁽³⁾ om to lån på 6 197 338,12 EUR (250 mio. BEF), begge til Heye til finansiering af kapitalindskuddet i Verlipack.

Efter Kommissionens anmodninger af 14. december 1998, 13. januar og 12. februar 1999 bekræftede Belgien i brev af 25. februar 1999 at have ydet disse to lån.

Ved brev af 14. december 1998 og 23. marts 1999 gav Kommissionen Belgien mulighed for at fremsætte sine bemærk-

ninger, såfremt beslutningen af 16. september 1998 skulle være baseret på ukorrekte oplysninger fremkommet i løbet af undersøgelsen.

Endvidere betød konkurserklæringen af de selskaber, der indgik i Verlipack-koncernen i januar 1999, at de meget positive prognoser for virksomheden, der var opstillet i forbindelse med aftalen om teknisk, finansielt og ledelsesmæssigt samarbejde med den tyske glaskoncern Heye-Glas, faldt til jorden.

På grund af manglen på oplysninger af afgørende betydning for beslutningen forholder Kommissionen sig tvivlende til, om de fremsendte oplysninger er velfunderede og sunde, hvilket i modsat fald kan føre til en ophævelse af beslutningen.

Kommissionen er bl.a. stærkt i tvivl om, hvorvidt regionen Vallonien har overholdt det markedsøkonomiske investor-princip.

I forbindelse med rekapitaliseringen af Verlipack-koncernen anvendte Heye-Glas offentlige midler til næsten hele kapitalindskuddet i Verlipack. En privat investor ville ikke som regionen Vallonien have erhvervet en kapitalinteresse på 25,35 % og have lånt Heye-Glas 12 394 676,24 EUR (500 mio. BEF) for at finansiere erhvervelsen af kapitalmajoriteten i Verlipack.

Da der ikke er indskudt privat kapital, er de vallonske myndigheders indskud ikke foretaget samtidig med en privat aktionærs indskud.

⁽¹⁾ EFT C 29 af 4.2.1999, s. 13.

⁽²⁾ EF-Bull. 9-1984.

⁽³⁾ Société Régionale d'Investissement de Wallonie.

I overensstemmelse med de to aftaler om obligationslånet og lånet er provenuet af transaktionen anvendt til refinansiering af de industrivirksomheder i Vallonien, der indgår i Verlipack-koncernen. Kommissionen konstaterer, at Heye-koncernen ikke har villet indskyde egne midler. Den påpeger ligeledes, at en långiver ikke ville have lånt risikovillig kapital til en virksomhed, hvis levedygtighed Heye-Glas tilsyneladende ikke var sikker på. Endelig konkluderer Kommissionen, at de vallonske myndigheder hverken i forbindelse med ydelsen af de to lån eller i forbindelse med kapitalinskuddet i Verlipack har optrådt som en privat investor på normale markedsøkonomiske vilkår, for hvem forholdene var acceptable for at indskyde egenkapital i Verlipack.

De to lån udgør derfor ulovlig statsstøtte.

Kommissionen har undersøgt støttens forenelighed på basis af undtagelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c). I den forbindelse har Kommissionen undersøgt anvendelsen af undtagelsen på basis af de rammebestemmelser og retningslinjer, i hvilke Kommissionen for at sikre gennemsigtighed har offentliggjort sin fortolkning af den omhandlede undtagelse.

Efter denne undersøgelse mener Kommissionen ikke, at støtten til Verlipack kan godkendes efter Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriserammede virksomheder⁽⁴⁾. På basis af de oplysninger, som Kommissionen råder over, kan støtten heller ikke betragtes som støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner. Markedet for emballageglas, som Verlipack opererer på, er karakteriseret ved samhandel mellem medlemsstaterne og derved ved konkurrence. Ifølge Verlipacks ledelse skyldes konkursen faldende priser som følge af overproduktion af glas på det centraleuropæiske marked. Endelig konstaterer Kommissionen, at den støtte, som de vallonske myndigheder har ydet, kan ændre samhandelsvilkårene i et sådant omfang, at det strider mod Fællesskabets interesse.

Kommissionen råder ikke på nuværende tidspunkt over oplysninger, der gør det muligt at konkludere, at betingelserne for at anvende undtagelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), er opfyldt. Kommissionen har derfor besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, i overensstemmelse med artikel 9 i Rådets forordning nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 88⁽⁵⁾.

Ifølge artikel 14 i procedureforordningen kan det kræves, at støttemodtageren tilbagebetaler ulovligt udbetalt støtte.

⁽⁴⁾ EFT C 368 af 23.12.1994, s. 12.

⁽⁵⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

Brevets ordlyd

„1. INLEIDING

Op 16 september 1998 besluttede de Commissie geen bezwaar te maken tegen de maatregelen van het Waals Gewest ten gunste van Verlipack⁽⁶⁾, na deze maatregelen aan de artikelen 87 en volgende van het EG-Verdrag en artikel 61 van de EER-Overeenkomst te hebben getoetst.

De inbreng door de overheid van 200 miljoen BEF kapitaal in de Holding Verlipack II⁽⁷⁾ met 150 miljoen BEF verhoogd door omzetting van een door de Waalse autoriteiten toegekende participatielening⁽⁸⁾ werd als verenigbaar met de richtsnoeren inzake kapitaalbreng door de overheid in ondernemingen⁽⁹⁾ beschouwd. Volgens de Belgische autoriteiten vond de inbreng van overheidskapitaal plaats in samenhang met de inbreng van 500 miljoen BEF privékapitaal door de groep Heye-Glas bij de verhoging van het kapitaal van de Holding Verlipack⁽¹⁰⁾ op 11 april 1997. De deelneming van de overheid in het kapitaal was dus een minderheidsdeelneming ten opzichte van de deelneming van de particuliere investeerder.

De Commissie hield ook rekening met het feit dat de maatregelen van het Waals Gewest werden genomen op grond van gunstige vooruitzichten op termijn die, zoals door de deelneming van de particuliere investeerder werd bewezen, lieten verwachten dat Verlipack levensvatbaar zou zijn. Tenslotte achtte de Commissie de overheidsmaatregelen in overeenstemming met het gedrag van een particuliere investeerder onder normale markteconomische omstandigheden.

Volgens persberichten die vanaf eind oktober 1998 verschenen, zou Verlipack echter in 1998 een structureel verlies van 715 miljoen BEF lijden. Bovendien werd gesteld dat het bij het bedrag van 500 miljoen BEF dat door de groep Heye in de Holding Verlipack I werd ingebracht, in werkelijkheid om middelen ging die in de vorm van twee obligatieleningen van elk 250 miljoen BEF van het Waals Gewest, meer bepaald van de SRIW⁽¹¹⁾ afkomstig waren.

De Commissie ontving ook verschillende klachten waarin haar aandacht op dezelfde informatie werd gevestigd en waarin haar werd gevraagd de zaak in het licht van de nieuwe elementen opnieuw te onderzoeken.

Op 14 december 1998 verzocht de Commissie de Belgische autoriteiten om opheldering. Bij brief van 23 december 1998 verzocht de Belgische regering haar een antwoordtermijn toe te kennen; dit verzoek werd op 6 januari 1999 ingewilligd.

⁽⁶⁾ PB C 29 van 4.2.1999, blz. 13.

⁽⁷⁾ Opgericht op 11.4.1997.

⁽⁸⁾ Toegekend op 7.4.1997.

⁽⁹⁾ EG-Bulletin 9-1984.

⁽¹⁰⁾ Opgericht op 24.1.1997.

⁽¹¹⁾ Société Régionale d'Investissement de Wallonie, een naamloze vennootschap van openbaar nut.

Op 13 januari 1999, na de stopzetting van de activiteiten van de fabriek te Mol (Vlaanderen) en de op 7 januari 1999 aangekondigde indiening van een aanvraag om een gerechtelijk akkoord voor de fabrieken te Jumet en Ghlin (Wallonië), werd een nieuw verzoek om inlichtingen betreffende de evolutie van Verlipack tot de Belgische autoriteiten gericht, waarin deze er enerzijds aan werden herinnerd dat zij alle door de Commissie bij brief van 23 december 1998 gevraagde inlichtingen dienden te verstrekken, en zij er anderzijds op werden geattendeerd dat de Commissie ten aanzien van nieuwe overheidsmaatregelen ten gunste van Verlipack een restrictief standpunt zou kunnen innemen.

De Rechtbank van koophandel van Turnhout sprak op 11 januari 1999 het faillissement van de vestiging van Verlipack te Mol (Vlaanderen) uit, terwijl het Tribunal de commerce van Mons op 18 januari 1999 het faillissement van de zes vennootschappen van de glasgroep Verlipack (de vestigingen te Ghlin en Jumet — Wallonië —, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo en Imcourlease) uitsprak.

Bij brief van 28 januari 1999 verzocht de Belgische regering haar een bijkomende antwoordtermijn van 15 dagen toe te kennen; dit verzoek werd op 2 februari 1999 door de Commissie ingewilligd.

Bij brief van 4 februari 1999, ingeschreven op 9 februari 1999, lieten de Belgische autoriteiten weten dat het Waals Gewest, „met name rekening houdend met het laatste besluit van de Europese Commissie”, niet voornemens was de periode van het gerechtelijk akkoord te financieren. Bij brief van 16 maart 1999, ingeschreven op 18 maart 1999, bevestigde de Belgische regering in antwoord op de brief van de Commissie van 12 februari 1999 dat het Vlaams Gewest niet voornemens was maatregelen ten gunste van de vestiging te Mol te nemen.

Bij brief van 25 februari 1999, ingeschreven op 1 maart 1999, verstrekten de Belgische autoriteiten de gevraagde aanvullende inlichtingen. De Commissie zag zich op grond van die inlichtingen genoodzaakt het geheel van de in 1997 door het Waals Gewest ten gunste van Verlipack genomen maatregelen opnieuw te onderzoeken.

2. DE BEGUNSTIGDE

SA Verlipack was, totdat zij op 18 januari 1999 failliet werd verklaard, de grootste Belgische producent van hol verpakkingsglas, met een marktaandeel van 20 % in België en van 2 % in de Europese Unie en met 735 werknemers in haar fabrieken te Ghlin en Jumet (Wallonië) en te Mol (Vlaanderen). De naamloze vennootschappen Verlipack-Ghlin, Verlipack-Jumet en Verlipack Mol werden in 1985 opgericht in het kader van de door de Commissie goedgekeurde herstructurering van de holglassector⁽¹²⁾; de Nationale Maatschappij voor de herstructurering van

de nationale sectoren nam een participatie van 49 % in deze vennootschappen. De twee Waalse productievestigingen van Verlipack (Jumet en Ghlin) zijn gelegen in een steungebied in de zin van artikel 87, lid 3, onder c), EG-Verdrag, waarvoor een reeds door de Commissie goedgekeurde regionale steunregeling geldt⁽¹³⁾.

In 1989 verwierf het Waals Gewest overeenkomstig de bijzondere wet van 16 januari 1989 de aandelen zonder stemrecht van de vestigingen te Ghlin en Jumet, terwijl de aandelen van de vestiging te Mol aan het Vlaams Gewest werden overgedragen. Ten gevolge van verschillende kapitaalverhogingen door de particuliere aandeelhouder (Imcopack Wallonie en Imcopack Vlaanderen) verminderde nadien de overheidsdeelneming. Tenslotte verkocht het Waals Gewest in december 1996 zijn aandelen van de twee Waalse vestigingen, waarvan de waarde op 113 712 000 BEF werd geraamd, aan de groep Beaulieu.

In september 1996 sloot de Duitse industriegroep Heye-Glas een overeenkomst inzake technische bijstand met de groep Verlipack. Deze overeenkomst werd nadien, op 11 april 1997, tot bijstand op het gebied van het management en financiële bijstand uitgebreid. Op laatstgenoemde datum nam de glasgroep Heye in het kader van een kapitaalverhoging een participatie van 515 miljoen BEF in de Holding Verlipack I en het Waals Gewest de Holding Verlipack II opgericht.

3. BESCHRIJVING VAN DE MAATREGELEN

3.1. Maatregelen die onder toepassing van de beschikking van de Commissie van 16 september 1998 vallen

Bij de oprichting van de Holding Verlipack II, waarvan de aandeelhouder de Holding Verlipack I is met een kapitaal van 1,030 miljard BEF, dat voor de helft eigendom is van de groep Beaulieu en voor de helft van de Duitse groep Heye (die een aandeel meer bezit), nam het Waals Gewest een participatie van 200 miljoen BEF. Door omzetting van de participatielening van 150 miljoen BEF nam zijn deelneming toe tot 350 miljoen BEF, hetgeen overeenkomt met 25,35 % van het kapitaal van de Holding Verlipack II.

3.2. Maatregelen die niet onder toepassing van de beschikking van de Commissie van 16 september 1998 vallen

Uit de door uw autoriteiten op 25 februari 1999 verstrekte aanvullende inlichtingen blijkt dat het Waals Gewest bijkomende maatregelen heeft genomen toen de groep Heye aandeelhouder van Verlipack is geworden. Overeenkomstig de besluiten van 8 januari en 12 maart 1997 van de raad van bestuur van de SRIW werden aan Heye twee leningen van elk 250 miljoen BEF toegekend, „d.w.z. het bedrag van de inbreng in geld van Heye in de holding A (bedrag dat overigens als kapitaal in de Holding B en vervolgens als kapitaal in de exploitatievennootschappen Verlipack is ingebracht”.

⁽¹²⁾ Steunmaatregel N 123/85.

⁽¹³⁾ PB L 312 van 9.11.1982.

Het betreft in casu:

- een op 27 maart 1997 uitgegeven obligatielening van 250 miljoen BEF met een looptijd van vijf jaar tegen een rente van 5,10 % plus 1 % risicopremie, bestemd voor het financieren van de kapitalisatie van de vestigingen te Ghlin en Jumet en van investeringen in de drie exploitatievestigingen van de groep Verlipack, waaronder de vestiging te Mol in Vlaanderen.

En clause inzake voorwaardelijke afstand van schuldvordering bepaalt dat „ingeval op de overeengekomen vervaldag van een schijf van de lening de vennootschap Holding 2 [...] en de drie exploitatievennootschappen SA Verlipack Jumet, SA Verlipack Ghlin en NV Verlipack Mol failliet zouden zijn verklaard, de bedragen die de onderneming vanaf die vervaldag en met inbegrip van de op die dag vervallen termijn verschuldigd is, niet meer moeten worden terugbetaald aan de SRIW, die zich er in dat geval toe verbindt in zoverre afstand van schuldvordering te doen, mits de onderneming tot die dag regelmatig de termijnen, zowel de hoofdsom als de rente, heeft afgelost. Deze clause is evenwel niet van toepassing, indien het faillissement het gevolg is van een weloverwogen beleid van de meerderheidsaandeelhouder Heye, dat tot gevolg heeft dat de productie naar derde landen wordt overgebracht”;

- een op 28 maart 1997 toegekende lening met een looptijd van tien jaar tegen een „rente gelijk aan de Bibor-rente op zes maanden die geldt op de eerste werkdag van elk semester waarvoor ze verschuldigd is, [...], vermeerderd met 1,5 %. [...]”. De onderneming kan echter te allen tijde besluiten om voor de gehele resterende looptijd van de lening voor een vaste rente van 7 % per jaar te opteren”.

De in de leningovereenkomst opgenomen bestemmingsclause bepaalt dat „het gehele bedrag [...] bestemd is ter financiering van de verwezenlijking van de operaties, beschreven in de als bijlage bij

deze overeenkomst gevoegde schema's”. Deze clause moest „leiden tot een verhoging in geld van het kapitaal van SA Verlipack Ghlin met ten minste 400 miljoen BEF en [...] van dat van SA Verlipack Jumet met ten minste 300 miljoen BEF, alsook tot investeringen van de drie exploitatievennootschappen van de groep overeenkomstig het investeringsplan [...]”.

De in de overeenkomst opgenomen clause inzake onmiddellijke opeisbaarheid geeft de SRIW de mogelijkheid de onmiddellijke terugbetaling van de lening te eisen in onder meer de volgende gevallen: „wanneer kennelijk onjuiste inlichtingen worden verstrekt; wanneer de onderneming een wettelijke of contractuele verplichting met betrekking tot de lening zelfs ten dele niet nakomt; in geval van niet-uitvoering van de bestemmingsclause (financieringsoperaties) uiterlijk op 31 juli 1997; wanneer de voorziene investeringen niet op 31 december 2000 ten belope van ten minste 80 % van de voorziene bedragen zijn verwezenlijkt [...]; in geval van vrijwillige liquidatie van de vennootschappen SA Verlipack Jumet, SA Verlipack Ghlin en NV Verlipack mol [...]”.

Tenslotte werd volgens de door de Belgische autoriteiten op 25 februari 1999 verstrekte inlichtingen „bij de ondertekening van de overeenkomst tussen Beaulieu en Heye overeengekomen dat deze aandelen en winstaandelen (zie onderstaande tabel) vóór een eventuele nieuwe interventie van het Waals Gewest door de groep Beaulieu moesten worden ingekocht. Overeenkomstig artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 1985 mag de inkoopprijs niet minder bedragen dan 80 % van de emissieprijs. De inkoop zou bijgevolg plaatsvinden tegen een prijs gelijk aan 80 % van de emissieprijs (10 000 BEF per aandeel en winstaandeel), maar er zouden betalingsfaciliteiten worden toegestaan in de vorm van een spreiding over termijnen van 20 % van 2001 tot en met 2005”. Uit de nieuwe inlichtingen die de Commissie heeft ontvangen, blijkt ook dat over de bedragen die op de in de overeenkomst vastgestelde data verschuldigd zijn, geen rente zal worden berekend.

Participatie van het Waals Gewest op 31.8.1996

Exploitatievestiging	Preferente aandelen zonder stemrecht	Winstaandelen I	Winstaandelen II	Totaal
Verlipack Jumet	2 923	2 267	17 717	
Verlipack Ghlin	5 087	3 937	8 194	
Totaal	8 010	6 204	25 911	40 125

De groep Beaulieu heeft de aandelen en winstaandelen van het Waals Gewest voor een bedrag van 113 712 000 BEF ingekocht.

4. BEOORDELING

De Commissie heeft, na de inbreng van 350 miljoen BEF kapitaal door het Waals Gewest in Verlipack te hebben onderzocht, op 16 september 1998 besloten hiertegen geen bezwaar te maken.

Deze conclusie berustte op de door uw autoriteiten verstrekte inlichtingen, volgens welke het Waals Gewest zich bij de inbreng van kapitaal in Verlipack in de zin van bovengenoemde richtsnoeren had gedragen als een inbrenger van risicokapitaal onder in een markteconomie normale omstandigheden. Het feit dat de groep Heye

tegelijktijd een meerderheidsparticipatie van 515 miljoen BEF in Verlipack had genomen, toonde aan dat de vooruitzichten inzake de rentabiliteit op termijn en de levensvatbaarheid van de onderneming goed waren.

Het faillissement van de vennootschappen van de groep Verlipack in januari 1999, waaruit blijkt dat de vooruitzichten op het ogenblik van de sluiting van de overeenkomst inzake technische en financiële bijstand en bijstand op het gebied van het management met de groep Heye ten onrechte als zeer positief waren beoordeeld, de in de pers verschenen berichten en de verschillende klachten die zij heeft ontvangen, noodzaken de Commissie uiting te geven aan twijfel omtrent de juistheid en betrouwbaarheid van de gegevens die aan haar beschikking ten grondslag lagen.

De door uw autoriteiten op 25 februari 1999 op verzoek van de Commissie verstrekte aanvullende inlichtingen bevestigden dat na de inbreng van kapitaal door het Waals Gewest in de Holding Verlipack II, waarop bovengenoemde beschikking betrekking heeft, de SRIW, een vennootschap van openbaar nut, twee leningen van elk 250 miljoen BEF aan de groep Heye heeft toegekend om zijn inbreng van kapitaal in de Holding Verlipack I en vervolgens in de Holding Verlipack II te financieren. Toen de Commissie haar beschikking gaf, beschikte zij niet over deze inlichtingen.

De Commissie wijst erop dat zij, omdat bepaalde inlichtingen ontbraken die voor bovengenoemde beschikking van doorslaggevend belang zouden zijn geweest, de regels inzake staatssteun niet op correcte en doeltreffende wijze heeft kunnen toepassen, hetgeen voor haar aanleiding kan zijn om deze beschikking te herroepen.

De Commissie herinnert eraan dat volgens punt 3.3 van bovengenoemde richtsnoeren de inbreng van vers kapitaal in een onderneming steun vormt, wanneer die inbreng plaatsvindt onder omstandigheden die niet aanvaardbaar zouden zijn voor een particuliere investeerder die onder in een markteconomie normale omstandigheden handelt.

Rekening houdend met de nieuwe inlichtingen betreffende de twee leningen die de SRIW aan de groep Heye heeft toegekend, twijfelt de Commissie er sterk aan of het Waals Gewest bij het nemen van maatregelen ten gunste van Verlipack het beginsel van de particuliere investeerder in acht heeft genomen.

Indien er geen sprake is van een inbreng van particuliere middelen, gaat de inbreng van kapitaal door de Waalse autoriteiten niet langer samen met een inbreng door een privé-aandeelhouder.

De Commissie wijst er in dit verband op dat de groep Heye bij het verstrekken van vers kapitaal aan de groep Verlipack gebruik heeft gemaakt van overheidsmiddelen in de vorm van leningen waarvan het bedrag nagenoeg gelijk is aan dat van zijn inbreng in de Holdings Verlipack. De groep Heye heeft dus geen risicokapitaal ingebracht, maar middelen die van de SRIW afkomstig zijn.

De Commissie is in deze context van oordeel dat het feit dat de groep Heye-Glas geen eigen middelen heeft ingebracht, aantoonde dat hij op het ogenblik waarop hij aandeelhouder van Verlipack werd, aan de levensvatbaarheid van de onderneming twijfelde. Deze twijfel, die ontegenzeggelijk invloed heeft gehad op het gedrag van Heye als particuliere investeerder onder normale markteconomische omstandigheden voor wie het onder de gegeven omstandigheden niet aanvaardbaar was eigen middelen in Verlipack in te brengen, bleek later terecht te zijn toen op 18 januari 1999 de vennootschappen van de glasgroep Verlipack failliet werden verklaard.

De Commissie merkt voorts op dat een particuliere investeerder niet, zoals het Waals Gewest heeft gedaan, 850 miljoen BEF ter beschikking van Verlipack zou hebben gesteld door enerzijds een participatie van 350 miljoen BEF (25,35 % van het kapitaal) te nemen en anderzijds de groep Heye-Glas 500 miljoen BEF te lenen om zijn meerderheidsdeelneming in Verlipack te financieren. Voor de twee leningen die door de SRIW aan de groep Heye-Glas zijn toegekend om zijn inbreng van kapitaal in de groep Verlipack te financieren, zijn overheidsmiddelen gebruikt. Steun, door een staat verleend of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt en door begunstiging van de onderneming welke de steun ontvangt, de mededinging vervalst of dreigt te vervalsen, valt onder toepassing van artikel 87, lid 1, van het Verdrag, indien die steun die onderneming in staat stelt kapitaal te verkrijgen onder voordeliger voorwaarden dan de marktvoorwaarden. De marktvoorwaarden en de voorwaarden van de betrokken leningen moeten worden vergeleken op het tijdstip waarop die leningen werden toegekend, d.w.z. 27 en 28 maart 1997, de datum waarop de twee overeenkomsten werden ondertekend. De referentierentevoet bedroeg in België in het tweede halfjaar van 1997 7,21 %.

De obligatielening werd aan Heye toegekend tegen een rentevoet van 6,10 %. Bovendien bepaalt de in de leningsovereenkomst opgenomen clause inzake afstand van schuldvordering dat in geval van faillissement van de drie exploitatievestigingen te Jumet, Ghlin en Mol Heye-Glas niet langer gehouden is de bedragen welke op die datum, in casu 18 januari 1999, verschuldigd zijn, aan de SRIW terug te betalen. Rekening houdend met deze elementen en inzonderheid met deze clause, meent de Commissie dat de toekenning van de lening van 250 miljoen BEF aan Heye niet in overeenstemming was met het gedrag van een particuliere investeerder in een markteconomie.

Wat de tweede lening van 250 miljoen BEF betreft, deze werd aan Heye toegekend voor tien jaar en tegen de Bibor-rente (op zes maanden), d.w.z. 4,92 % van 28 maart 1997 tot en met 30 september 1997 en 5,30 % van 1 oktober 1997 tot en met 30 september 1998. Volgens het aflossingsplan zou eerst vanaf het vierde jaar, nl. op 28 maart 2000, met de terugbetaling van de lening moeten zijn begonnen. De Commissie leidt uit deze elementen af dat de toekenning van deze lening niet in overeenstemming was met het gedrag van een particuliere investeerder in een markteconomie.

Het bedrag van de twee leningen, in totaal 500 miljoen BEF, moet volgens de twee overeenkomsten, waarvan de Commissie op 25 februari 1999 (d.w.z. vijf maanden na haar bovengenoemde beschikking) een exemplaar heeft ontvangen, en volgens de besluiten van de raad van bestuur van de SRIW worden gebruikt voor een verhoging van het kapitaal van de vestigingen te Ghlin en Jumet en voor investeringen overeenkomstig het in twee fasen (1997-1999 en 2000-2001) uit te voeren investeringsplan.

De Commissie constateert bijgevolg dat de groep Heye, hoewel hij formeel de debiteur van de twee leningen voor een totaalbedrag van 500 miljoen BEF is, volgens de twee overeenkomsten dit bedrag niet voor andere doeleinden heeft kunnen gebruiken en dat dit bedrag onmiddellijk na de terbeschikkingstelling ervan naar de groep Verlipack is overgegaan. De Commissie leidt hieruit af dat de begunstigde van de in de vorm van deze leningen verleende steun de groep Verlipack was. Zij wijst erop dat, zoals reeds gezegd, de groep Heye, toen hij aandeelhouder van Verlipack is geworden, daarvoor geen eigen middelen heeft willen gebruiken. Zij merkt ook op dat een geldschietter geen risicokapitaal, met name niet als aanvulling op door de overheid ingebracht kapitaal, zou hebben geleend dat bestemd was voor een onderneming waarvan niet was aangetoond dat zij levensvatbaar was.

De Commissie concludeert dat de Waalse autoriteiten zich bij de toekenning van de twee leningen en bij de inbreng van vers kapitaal in Verlipack niet hebben gedragen als een particuliere investeerder onder normale markteconomische omstandigheden. De groep Verlipack is werkzaam op de markt voor hol verpakkingsglas, waar hij op het ogenblik waarop de steun werd verleend, een marktaandeel van 20 % in België en van 2 % in de Europese Unie had. Op deze markt vindt intracommunautaire handel plaats en bij deze handel wordt concurrentie gevoerd. „Wanneer financiële steun van een staat de positie van een onderneming ten opzichte van andere concurrerende ondernemingen in het intracommunautaire handelsverkeer versterkt, moet dit handelsverkeer worden geacht door de steun te worden beïnvloed.”⁽¹⁴⁾

Bovendien is, naar de bestuurders van Verlipack hebben verklaard, het faillissement van de onderneming het gevolg van de ineensinking van de prijzen, die op haar beurt is toe te schrijven aan overcapaciteit bij de glasproductie op de Midden-Europese markt.

De Commissie moet hieruit de conclusie trekken dat de terbeschikkingstelling door de Waalse autoriteiten van een totaalbedrag van 850 miljoen BEF aan Verlipack deze onderneming begunstigt, het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt en de mededinging vervalst of dreigt te vervalsen.

Wat meer bepaald de terbeschikkingstelling door de SRIW van 500 miljoen BEF aan Verlipack door middel van de leningen aan de groep Heye betreft, moet worden geconstateerd dat hiervan geen aanmelding bij de Commissie heeft plaatsgevonden. De Commissie betreurt dat uw autoriteiten hun verplichting uit hoofde van artikel 88, lid 3, van het Verdrag om deze steun bij de Commissie aan te melden, niet zijn nagekomen, zodat deze steun als onwettig moet worden beschouwd.

Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door het argument van uw autoriteiten dat de SRIW onmiddellijk na het faillissement van Verlipack de in de leningovereenkomsten opgenomen clausule inzake onmiddellijke opeisbaarheid heeft toegepast, „zodat geen afstand van schuldverordering heeft plaatsgevonden en dit steunelement bijgevolg is weggefallen”. De Commissie is van mening dat de steun voor een totaalbedrag van 850 miljoen BEF die Verlipack heeft ontvangen, niet met de gemeenschappelijke markt verenigbaar is op grond van afwijkingsbepalingen in artikel 87, lid 2, van het EG-Verdrag, omdat de steun geen steun van sociale aard voor individuele verbruikers is, noch steun tot herstel van de schade veroorzaakt door natuurrampen of andere buitengewone gebeurtenissen. De afwijkingsbepaling in artikel 87, lid 2, onder c), is niet van toepassing. De steun kan evenmin op grond van artikel 87, lid 3, onder a), b) of d), als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt worden beschouwd. Het betreft immers geen steun ter bevordering van de economische ontwikkeling van streken waar de levensstandaard abnormaal laag is of waar een ernstig gebrek aan werkgelegenheid heerst, zoals bedoeld in artikel 87, lid 3, onder a), in de zin van de mededeling van de Commissie inzake de wijze van toepassing van artikel 87, lid 3, onder a) en c), op regionale steunmaatregelen⁽¹⁵⁾. Het betreft evenmin steun om de verwezenlijking van een belangrijk project van gemeenschappelijk Europees belang te bevorderen of een ernstige verstoring in de economie van een lidstaat op te heffen, noch steun om de cultuur en de instandhouding van het culturele erfgoed te bevorderen.

⁽¹⁴⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 17 september 1980 in zaak 730/79, Philip Morris/Commissie, Jurispr. 1980, blz. 2671, punt 11.

⁽¹⁵⁾ PB C 212 van 12.8.1988, blz. 2.

De Commissie dient bijgevolg op grond van de afwijkingsbepaling in artikel 87, lid 3, onder c), van het Verdrag de steun op zijn verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt te toetsen. Of deze afwijkingsbepaling van toepassing is, moet worden onderzocht aan de hand van de kaderregelingen en richtsnoeren waarin de Commissie op doorzichtige wijze heeft uiteengezet hoe zij deze afwijkingsbepaling uitlegt.

Gezien de situatie van de groep Verlipack, kan de betrokken steun worden onderzocht op grond van de in 1994 gepubliceerde communautaire kaderregeling inzake reddings- en herstructureringssteun voor ondernemingen in moeilijkheden⁽¹⁶⁾. De Commissie is in het huidige stadium niet in staat te concluderen dat de maatregelen van de Waalse autoriteiten met reddingssteun kunnen worden gelijkgesteld, omdat niet aan de vastgestelde voorwaarden is voldaan⁽¹⁷⁾. De Commissie kan evenmin concluderen dat het herstructureringssteun betreft die aan de in de kaderregeling vastgestelde voorwaarden voldoet. Uw autoriteiten hebben immers geen herstructureringsplan in de zin van de kaderregeling ingediend, noch op grond van realistische hypothesen uiteengezet hoe de onderneming in de toekomst zal functioneren. Meer bepaald hebben uw autoriteiten geen voldoende gegevens verstrekt om te kunnen beoordelen of de onderneming op lange termijn levensvatbaar zal zijn, zoals in de kaderregeling wordt vereist. Tenslotte is het strategische plan waarop uw autoriteiten zich hebben gebaseerd om de steun te verlenen, klaarblijkelijk niet volledig uitgevoerd, zoals blijkt uit het faillissement begin 1999. De Commissie is bijgevolg in het huidige stadium niet in staat te concluderen dat de steun voor Verlipack op grond van bovengenoemde kaderregeling kan worden goedgekeurd.

De betrokken steun kan ook worden gezien als steun om de ontwikkeling van bepaalde regionale economieën te vergemakkelijken.

De vestigingen te Ghlin en Jumet zijn immers in een steungebied in de zin van artikel 87, lid 2, onder c), van het Verdrag gelegen. Voor dit gebied gelden door de Commissie goedgekeurde regionale steunregelingen, waarin het maximale steunplafond op 25 % netto is vastgesteld. De Commissie beschikt echter in het huidige stadium over geen enkel gegeven om de steun als investeringssteun te kunnen aanmerken, noch om te kunnen nagaan of de betrokken investeringen voor steun in aanmerking komen, noch om de steunintensiteit te kunnen berekenen.

De Commissie beschikt in het huidige stadium niet over gegevens waaruit zij zou kunnen afleiden dat de betrokken steun aan de voorwaarden voor toepassing van de afwijkingsbepaling in artikel 87, lid 3, onder c), van het Verdrag voldoet.

De gegevens betreffende de maatregelen van de Waalse autoriteiten waarover de Commissie beschikt, lijken erop te wijzen dat het om bedrijfssteun voor Verlipack gaat, die onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt is.

Tenslotte heeft de Commissie ook nota genomen van de betalingsfaciliteiten bij de inkoop van de preferente aandelen zonder stemrecht en de winstaandelen door de groep Beaulieu voor een bedrag van 113 712 000 BEF. Zij heeft met name geconstateerd dat dit bedrag betaalbaar was in termijnen van 20 % van 2001 tot en met 2005. Aangezien de groep Verlipack op 18 januari 1999, dus vóór de vervaldag van de eerste termijn, failliet is verklaard, heeft de groep Beaulieu niets aan het Waals Gewest betaald. De Commissie sluit in het huidige stadium niet uit dat de oprichting van de twee Holdings Verlipack een voordeel voor de groep Beaulieu kan hebben betekend, in die zin dat de verkoop van de aandelen en winstaandelen aan deze groep als steun in de zin van artikel 87, lid 1, van het Verdrag zou kunnen worden beschouwd. De onderhavige beschikking laat evenwel de kwalificatie van deze maatregel en de vraag of hij al dan niet met de gemeenschappelijke markt verenigbaar is, onverlet.

De Commissie is op grond van het bovenstaande van oordeel dat er twijfel bestaat omtrent de verenigbaarheid met artikel 87 van het EG-Verdrag en artikel 61 van de EER-Overeenkomst van de aan Verlipack verleende steun, te weten de inbreng van 350 miljoen BEF kapitaal door het Waals Gewest en de terbeschikkingstelling van middelen in de vorm van twee door de SRIW aan de groep Heye toegekende leningen, bestemd om zijn deelneming van 515 miljoen BEF in Verlipack te financieren.

De Commissie heeft derhalve om de hierboven uiteengezette redenen besloten de procedure van artikel 88, lid 2, van het EG-Verdrag in te leiden overeenkomstig artikel 9 van Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 88 EG-Verdrag⁽¹⁸⁾.

In het kader van deze procedure verzoekt de Commissie de Belgische autoriteiten haar binnen een maand na de kennisgeving van de onderhavige beschikking hun opmerkingen te doen toekomen, alsmede alle inlichtingen die voor de beoordeling van de steun noodzakelijk zijn, en met name:

- inlichtingen waaruit blijkt onder welke omstandigheden de SRIW heeft aanvaard de groep Heye met het oog op zijn inbreng in geld in de Holdings Verlipack I en II de twee bovengenoemde leningen toe te kennen;
- in voorkomend geval, inlichtingen waaruit blijkt op grond van welke regionale steunregeling de Waalse autoriteiten deze leningen zouden hebben kunnen toekennen;

⁽¹⁶⁾ PB C 368 van 23.12.1994, blz. 12.

⁽¹⁷⁾ Achtste Verslag over het mededingingsbeleid, punt 228.

⁽¹⁸⁾ PB L 83 van 27.3.1999, blz. 1.

- inlichtingen waaruit blijkt welke bedragen Heye, te rekenen vanaf het faillissement van de productieve-tigingen van Verlipack, uit hoofde van deze twee leningen aan de SRIW verschuldigd is;
- inlichtingen betreffende de stand van de akkoordpro-cedure ten aanzien van de zeven failliete vennoot-schappen en met name betreffende de Holding Verli-pack II, waarvan volgens de door uw autoriteiten op 19 februari 1999 verstrekte inlichtingen „het even-tuele failliet” mogelijk was;
- teneinde te kunnen beoordelen of ze voor steun in aanmerking komen, inlichtingen betreffende de omvang en de aard van de overeenkomstig de inves-teringsprogramma's voor de periode 1997-2001 verwezenlijkte investeringen voor een totaalbedrag van 2,462 miljard BEF, zoals door uw autoriteiten bij het onderzoek naar de inbreng van kapitaal door het Waals Gewest in Verlipack meegedeeld. Volgens uw autoriteiten kon voor de verwezenlijking van deze investeringen op een solide financieringsverbintenis van banken worden gerekend;
- inlichtingen betreffende de nominale waarde respec-tievelijk de inschrijvingswaarde van de preferente aandelen zonder stemrecht en de winstaandelen die tegen 80 % van de emmissieprijs werden verkocht aan de groep Beaulieu „voor een eventuele nieuwe inter-ventie van het Waals Gewest”;
- inlichtingen waaruit blijkt of het Waals Gewest voor-nemens is het door de groep Beaulieu verschuldigde bedrag van 113 712 000 BEF te vorderen.

De Commissie verzoekt uw autoriteiten onverwijld een afschrift van deze brief aan de mogelijke begunstigde van de steun toe te zenden.

De Commissie herinnert België eraan dat artikel 88, lid 3, van het EG-Verdrag schorsende werking heeft, en zij vestigt de aandacht van België op haar aan alle lidstaten gerichte brief van 22 februari 1995, volgens welke kan worden verlangd dat op onwettige wijze verleende steun overeenkomstig de bepalingen van het nationale recht van de begunstigde wordt teruggevorderd vermeerderd met rente die wordt berekend op grond van de referen-tierentevoet die voor de berekening van het subsidie-equi-valent van regionale steun wordt toegepast; deze rente is verschuldigd vanaf de datum waarop de steun ter beschikking van de begunstigde is gesteld, tot de datum waarop hij daadwerkelijk wordt terugbetaald.”.

«1. INTRODUCTION

Le 16 septembre 1998, la Commission a décidé de ne pas soulever d'objections à l'égard des interventions de la Région wallonne en faveur de Verlipack⁽¹⁹⁾ suite à un examen des mesures à la lumière des dispositions des articles 87 et suivants du traité CE et de l'article 61 de l'accord EEE.

L'apport de capital public à hauteur de 200 millions de francs belges (BEF) à la Holding Verlipack II⁽²⁰⁾ augmenté à concurrence de 150 millions de BEF suite à la conversion d'un prêt participatif accordé par les auto-rités wallonnes⁽²¹⁾, a été considéré compatible avec les lignes directrices concernant les apports en capital réalisés par l'État⁽²²⁾. Selon les autorités belges, l'apport public s'est réalisé en concomitance avec l'apport privé du groupe Heye-Glas à hauteur de 500 millions de BEF à l'occasion de l'augmentation du capital de la Holding Verlipack I⁽²³⁾ du 11 avril 1997. L'intervention capitalis-tique publique est donc minoritaire par rapport à la part apportée par l'investisseur privé.

La Commission a également tenu compte du fait que les interventions de la Région wallonne se sont effectuées sur la base de perspectives favorables à terme qui, comme l'engagement de l'investisseur privé l'a prouvé, pouvaient escompter la viabilité de Verlipack. Enfin, la Commission a considéré que les interventions publiques correspon-dent au comportement d'un investisseur privé opérant dans des conditions normales d'une économie de marché.

Or, selon des articles de presse publiés depuis fin octobre 1998, Verlipack subirait une perte structurelle de 715 millions de BEF en 1998. De plus, l'apport de 500 millions de BEF du groupe Heye au capital de la Holding Verlipack I proviendrait en réalité de fonds origi-naires de la Région wallonne, la SRIW⁽²⁴⁾, sous forme de deux prêts obligataires à hauteur de 250 millions de BEF chacun.

La Commission a également reçu plusieurs plaintes atti-rant son attention sur les mêmes informations et deman-dant un réexamen du dossier au vu des éléments nouveaux.

Le 14 décembre 1998, la Commission s'est adressée aux autorités belges pour obtenir des clarifications. Dans sa lettre du 23 décembre 1998, le gouvernement belge a demandé un délai de réponse, accordé le 6 janvier 1999.

Le 13 janvier 1999, suite à l'arrêt des activités de l'usine à Mol (Flandre) et la demande de concordat pour les usines à Jumet et Ghlin (Wallonie) annoncés le 7 janvier 1999, une nouvelle demande d'information concernant l'évolu-tion de Verlipack a été adressée aux autorités belges en rappelant, d'une part, la transmission de toutes les infor-mations demandées dans la lettre de la Commission du 23 décembre 1998 et, d'autre part, qu'une nouvelle inter-vention publique en faveur de Verlipack pourrait rencon-trer une approche restrictive de la part de la Commission.

⁽²⁰⁾ Constituée le 11 avril 1997.

⁽²¹⁾ Accordé le 7 avril 1997.

⁽²²⁾ Bulletin des CE 9-1984.

⁽²³⁾ Constituée le 24 janvier 1997.

⁽²⁴⁾ Société régionale d'investissement de Wallonie, société anonyme d'intérêt public.

⁽¹⁹⁾ JO C 29 du 4.2.1999, p. 13.

Le tribunal de commerce de Turnhout a prononcé, le 11 janvier, la faillite du site Verlipack de Mol (Flandre), tandis que le tribunal de commerce de Mons a prononcé, le 18 janvier 1999, la faillite des six sociétés du groupe verrier Verlipack (les sites de Ghlin et Jumet — Wallonie —, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo et Imcourlease).

Par lettre du 28 janvier 1999, le gouvernement belge a demandé un délai de réponse supplémentaire de quinze jours qui lui a été accordé le 2 février 1999 par la Commission.

Par lettre du 4 février, enregistrée le 9 février 1999, les autorités belges ont fait savoir que la Région wallonne n'envisage pas de financer la période concordataire "compte tenu notamment des termes de la dernière décision de la Commission européenne". Par lettre du 16 mars, enregistrée le 18 mars 1999, en réponse à la lettre de la Commission du 12 février 1999, le gouvernement belge a également confirmé que la Région flamande ne compte pas intervenir en faveur du site de Mol.

Par lettre du 25 février 1999, enregistrée le 1er mars 1999, les autorités belges ont apporté les précisions demandées sur la base desquelles la Commission s'est vue contrainte de rouvrir l'examen sur l'ensemble des mesures octroyées en 1997 par la Région wallonne en faveur de Verlipack.

2. LE BÉNÉFICIAIRE

La SA Verlipack, jusqu'à sa déclaration en faillite du 18 janvier 1999, a été le plus grand producteur belge de verre creux d'emballage, avec une part de marché en Belgique de 20 % et de 2 % dans l'Union européenne, et a employé 735 personnes dans ses usines implantées à Ghlin, Jumet (Wallonie) et à Mol (Flandre). Les sociétés anonymes Verlipack Ghlin, Verlipack Jumet et Verlipack Mol ont été constituées en 1985, avec une participation au capital de 49 % de la Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux, dans le cadre de la restructuration du secteur du verre creux approuvé par la Commission ⁽²⁵⁾. Les deux sites wallons de production de Verlipack (Jumet et Ghlin) sont implantés dans une zone assistée au titre de l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité bénéficiant d'un régime d'aide à finalité régionale déjà autorisé par la Commission ⁽²⁶⁾.

En 1989, la Région wallonne a acquis, conformément à la loi spéciale du 16 janvier 1989, les titres sans droit de vote des sites de Ghlin et de Jumet, tandis que les titres

du site de Mol ont été cédés à la Région flamande. Suite à diverses augmentations du capital réalisées par l'actionnaire privé (Imcopack Wallonie et Imcopack Vlaanderen), la participation publique est successivement réduite. Finalement, en décembre 1996, la Région wallonne a cédé ses parts des deux sites wallons, évalués à 113 712 000 BEF, au groupe Beaulieu.

En septembre 1996, le groupe industriel allemand Heye-Glas a conclu un accord d'assistance technique avec le groupe Verlipack. Cet accord est ensuite étendu à une assistance managérielle et financière le 11 avril 1997. À cette date, le groupe verrier Heye entre dans le capital de la Holding Verlipack I, créée le 24 janvier 1997, à hauteur de 515 millions de BEF dans le cadre d'une augmentation du capital. Heye détient un titre supplémentaire par rapport au groupe Beaulieu. Le 11 avril 1997, la Holding Verlipack II est constituée entre les actionnaires de la Holding Verlipack I et la Région wallonne.

3. DESCRIPTION DES MESURES

3.1. Mesures sous le couvert de la décision de la Commission du 16 septembre 1998

Lors de la constitution de la Holding Verlipack II, dont l'actionnaire est la Holding Verlipack I avec un capital de 1,030 milliard de BEF, détenu à parts égales par le groupe Beaulieu et le groupe allemand Heye (détenant une action supplémentaire), la Région wallonne a pris une participation à hauteur de 200 millions de BEF. Suite à la conversion du prêt participatif de 150 millions de BEF, sa part est augmentée à 350 millions de BEF, représentant 25,35 % du capital de la Holding Verlipack II.

3.2. Mesures non couvertes par la décision de la Commission du 16 septembre 1998

Les précisions transmises par vos autorités le 25 février 1999 font apparaître des mesures supplémentaires que la Région wallonne avait accordées à l'occasion de l'entrée du groupe Heye au capital de Verlipack. Conformément aux décisions prises les 8 janvier et 12 mars 1997 par le conseil d'administration de la SRIW deux prêts à concurrence de 250 millions de BEF ont été octroyés à Heye, "soit le montant de l'apport en numéraire de Heye dans la holding A (montant apporté, par ailleurs, en capital à la holding B et, ensuite, en capital aux sociétés d'exploitation Verlipack)".

En l'occurrence, il s'agit:

- d'un emprunt obligataire, émis le 27 mars 1997, à hauteur de 250 millions de BEF, d'une durée de cinq ans et d'un taux fixé à 5,10 % plus 1 % de prime de risque, destiné à financer à due concurrence la réalisation des opérations de capitalisation des sites de Ghlin et de Jumet et d'investissement dans les trois sites d'exploitation du groupe Verlipack, en incluant le site de Mol en Flandre.

⁽²⁵⁾ Aide N 123/85.

⁽²⁶⁾ JO L 312 du 9.11.1982.

Une clause d'abandon de créance conditionnel stipule que, "dans l'hypothèse où à la date d'échéance conventionnelle d'une tranche de l'emprunt, la société *holding* 2 [...] ainsi que les trois sociétés d'exploitation, SA Verlipack Jumet, SA Verlipack Ghlin et SA Verlipack Mol, feraient l'objet d'un jugement déclaratif de faillite, les sommes dues par l'entreprise à compter de cette échéance et y compris cette échéance ne devront plus être remboursées à la SRIW, cette dernière s'engageant dans cette circonstance à faire l'abandon de créance correspondant pour autant que l'entreprise ait régulièrement honoré jusqu'à cette date les échéances tant de principal que d'intérêts. Cette clause ne sera toutefois pas d'application si la faillite résulte d'une politique délibérée de l'actionnaire majoritaire Heye ayant pour conséquence de délocaliser la production vers des pays tiers",

- d'un prêt octroyé le 28 mars 1997, d'une durée de dix ans, et d'un "intérêt au taux BIBOR à six mois en vigueur le premier jour ouvrable de chaque semestre pour lequel il est dû, [...], augmenté de 1,5 % [...]. Toutefois, l'entreprise pourra à tout moment, à compter de la sixième année, décider d'opter pour un taux d'intérêt fixe de 7 % l'an invariable pour toute la durée restant à courir sur le présent prêt".

La clause d'affectation de la convention prévoit que "l'intégralité du montant [...] est destinée à financer à due concurrence la réalisation des opérations décrites aux schémas en annexe à la présente convention". Cette clause devait "aboutir à une augmentation de capital de la SA Verlipack Ghlin en cash d'au minimum 400 millions de BEF et [...] de la SA Verlipack Jumet en cash d'au minimum 300 millions

de BEF ainsi qu'à des investissements par les trois sociétés d'exploitation du groupe conformes au plan d'investissement [...]".

La clause d'exigibilité immédiate de la convention de prêt permet à la SRIW d'exiger le remboursement immédiat de sa créance dans, entre autres: "les cas d'inexactitude significative des renseignements fournis; l'inexécution, même partielle, par l'entreprise, d'une obligation légale ou contractuelle se rapportant au prêt; la non-réalisation au plus tard le 31 juillet 1997 de la clause d'affectation (opérations de financement) ou si les investissements prévus n'avaient pas été réalisés à la date du 31 décembre 2000 à concurrence d'au moins 80 % des montants prévus [...]; la liquidation volontaire des sociétés SA Verlipack Jumet, SA Verlipack Ghlin et SA Verlipack Mol [...]".

Enfin, selon les informations transmises par les autorités belges en date du 25 février 1999, "lors de la convention signée entre Beaulieu et Heye, il a été convenu que ces actions et parts bénéficiaires (voir tableau ci-dessous) devaient être rachetées par le groupe Beaulieu préalablement à toute nouvelle intervention de la Région wallonne. Conformément à l'article 3 de l'arrêté royal du 7 mai 1985, le prix d'achat ne peut être inférieur à 80 % du prix d'émission. Le rachat serait, par conséquent, conclu au prix de 80 % du prix d'émission (soit 10 000 BEF par action et part), mais des facilités de paiement seraient octroyées prévoyant des échéances de 20 % de 2001 à 2005". Il ressort également des nouvelles informations reçues par la Commission qu'aucun intérêt ne sera compté sur les montants dus aux dates prévues dans la convention susmentionnée.

Participation de la Région wallonne au 31 août 1996

Site d'exploitation	Actions privilégiées sans droit de vote	Parts bénéficiaires I	Parts bénéficiaires II	Total
Verlipack Jumet	2 923	2 267	17 717	
Verlipack Ghlin	5 087	3 937	8 194	
Total	8 010	6 204	25 911	40 125

Le groupe Beaulieu a racheté les actions et parts de la Région wallonne pour un montant de 113 712 000 BEF.

4. APPRÉCIATION

La Commission, après avoir examiné l'apport en capital à hauteur de 350 millions de BEF de la Région wallonne en faveur de Verlipack, a décidé, le 16 septembre 1998, de ne pas soulever d'objections à son égard.

Une telle conclusion s'est fondée sur les informations transmises par vos autorités selon lesquelles le comportement de la Région wallonne lors de l'apport en capital à Verlipack a été celui d'un apporteur de capital à risque

dans des conditions normales d'une économie de marché au vu des lignes directrices susmentionnées. En l'espèce, l'engagement concomitant, majoritaire et effectif à hauteur de 515 millions de BEF de la part du groupe Heye dans le capital de Verlipack démontrait des perspectives de rentabilité à terme et de la viabilité de cette entreprise.

Le dépôt de bilan et le prononcé de la faillite des sociétés du groupe Verlipack en janvier 1999, démentant les prévisions très positives établies au moment de l'accord

de coopération technique, financière et managériale avec le groupe Heye, ainsi que les articles parus dans la presse et les diverses plaintes reçues obligent la Commission à émettre des doutes quant au fondement et à l'intégrité des données fournies à la Commission ayant été à la base de sa décision.

Les précisions apportées par vos autorités le 25 février 1999 à la demande de la Commission confirment, outre l'intervention capitalistique dans la Holding Verlipack II de la Région Wallonne ayant fait l'objet de la décision précitée, le consentement de deux prêts à concurrence de 250 millions de BEF chacun par la SRIW, une société d'intérêt public, à Heye en vue de financer son apport au capital de la Holding Verlipack I et, ensuite, dans celui de la Holding Verlipack II. Ces informations n'ont pas été portées à la connaissance de la Commission avant qu'elle ne prenne sa décision.

La Commission remarque que l'absence de ces informations d'une importance déterminante pour sa décision susmentionnée ne lui a pas permis d'assurer une application correcte et efficace des règles relatives aux aides d'État et peut la conduire à révoquer cette décision.

La Commission rappelle que, au sens du point 3.3 des lignes directrices susmentionnées, un apport de capital neuf dans des entreprises constitue une aide si cet apport est réalisé dans des circonstances qui ne seraient pas acceptables pour un investisseur privé opérant dans des conditions normales d'une économie de marché.

Or, compte tenu des nouvelles informations relatives aux deux prêts consentis par la SRIW au groupe Heye, la Commission nourrit de forts doutes sur le respect, par la Région wallonne, du principe de l'investisseur privé lors de son intervention en faveur de Verlipack.

En effet, en l'absence d'un apport de fonds privés, l'apport en capital des autorités wallonnes n'intervient plus concomitamment avec celui d'un actionnaire privé.

À cet égard, la Commission observe que, lors de la recapitalisation du groupe Verlipack, le groupe Heye a fait recours à des ressources publiques sous forme de prêts couvrant la quasi-totalité de son apport au capital des *holdings* Verlipack. Le groupe Heye n'a donc pas apporté un capital à risque, mais des fonds provenant de ressources de la SRIW.

Dans ce contexte, la Commission considère que le non-engagement de Heye-Glas par des fonds propres démontre les doutes qu'il avait, au moment de son entrée dans Verlipack, sur la réelle viabilité de cette entreprise. Ces doutes, qui ont conditionné indubitablement le comportement de Heye en tant qu'investisseur privé opérant dans les conditions normales d'une économie de marché pour lequel les circonstances n'ont pas été acceptables pour réaliser un apport de fonds propres dans Verlipack, ont, par la suite, été confortés par le prononcé de la faillite des sociétés du groupe verrier Verlipack le 18 janvier 1999.

La Commission remarque, en outre, qu'un investisseur privé n'aurait pas, comme la région wallonne l'a fait, d'une part, pris une participation au capital de 350 millions de BEF (25,35 %) et, d'autre part, prêté 500 millions de BEF à Heye-Glas pour financer son entrée majoritaire au capital de Verlipack, se qui augmente son intervention en faveur de Verlipack à 850 millions de BEF. Les deux prêts consentis par la SRIW à Heye-Glas en vue de financer son apport en capital du groupe Verlipack proviennent de ressources publiques. Or relèvent du champ d'application de l'article 87, paragraphe 1, du traité les aides accordées par un État, ou au moyen de ressources d'État sous quelque forme que ce soit, qui affectent les échanges en États membres et qui faussent ou menacent de fausser la concurrence en favorisant l'entreprise bénéficiaire dans la mesure où elles permettent à cette entreprise d'obtenir du capital à des conditions meilleures que celles du marché. La comparaison des conditions de marché et celles des prêts sous examen doit être faite en référence au moment de l'octroi des prêts, c'est-à-dire les 27 et 28 mars 1997, dates de signature des deux conventions. Le taux de référence d'application en Belgique pendant la première moitié de 1997 était de 7,21 %.

L'emprunt obligataire a été consenti à Heye à un taux d'intérêt de 6,10 %. En outre, la clause d'abandon de créance contenue dans cette convention prévoit que, en cas de faillite des trois sites d'exploitation, Jumet, Ghlin et Mol, Heye-Glas n'est plus tenu de rembourser à la SRIW les sommes dues à compter de cette échéance, en l'occurrence le 18 janvier 1999. Compte tenu de ces éléments et notamment de cette clause, la Commission ne peut pas considérer que le prêt de 250 millions de BEF consenti à Heye ait pu relever du comportement d'un investisseur privé en économie de marché.

Pour ce qui concerne le deuxième prêt à hauteur de 250 millions de BEF, il était consenti à Heye, pour une durée de dix ans et au taux BIBOR (à six mois), à savoir 4,92 % du 28 mars au 30 septembre 1997, 5,30 % du 1er octobre 1997 au 30 septembre 1998. Selon le tableau d'amortissement, le remboursement effectif du prêt n'aurait dû s'effectuer qu'à partir de la quatrième année, à savoir le 28 mars 2000. Ces éléments ne permettent pas à la Commission de considérer qu'il ait pu relever du comportement d'un investisseur privé en économie de marché.

L'affectation du montant des deux prêts totalisant 500 millions de BEF doit, selon les deux conventions, fournies à la Commission en date du 25 février 1999 (à savoir cinq mois après la décision de la Commission susmentionnée), ainsi que selon les délibérations du conseil d'administration de la SRIW, aboutir à une augmentation de capital des sites de Ghlin et de Jumet ainsi qu'à des investissements conformes au plan d'investissement à réaliser en deux phases (1997-1999 et 2000-2001).

La Commission constate, dès lors, que le groupe Heye, nonobstant le fait qu'il est le débiteur formel des deux prêts d'un total de 500 millions de BEF, n'a pu s'en servir pour d'autres usages conformément aux deux conventions et que ce montant a transité immédiatement après sa mise à disposition au groupe Verlipack. La Commis-

sion en retient, dès lors, que les aides correspondant à ces deux prêts ont eu pour bénéficiaire le groupe Verlipack. Elle observe, comme elle l'a déjà fait remarquer plus haut, que Heye, lors de son entrée au capital de Verlipack, n'a pas voulu engager des fonds propres. Elle observe également qu'un bailleur de fonds n'aurait pas prêté, et notamment en complément à un apport en capital public, un capital à risque destiné à une entreprise dont la viabilité n'a pas été démontrée.

La Commission conclut que les autorités wallonnes, lors de l'octroi des deux prêts, de même que pour ce qui concerne leur apport en capital neuf en faveur de Verlipack, ne se sont pas comportées en tant qu'investisseur privé opérant dans les conditions normales d'une économie de marché pour réaliser un apport de fonds propres dans Verlipack. Le groupe Verlipack opère sur le marché du verre creux d'emballage sur lequel il détenait, au moment de l'octroi des aides, une part de 20 % en Belgique et de 2 % en l'Union européenne. Ce marché fait l'objet d'échanges, intracommunautaires et, dans ces échanges, existe une concurrence. Dès lors, "lorsqu'une aide financière accordée par l'État renforce la position d'une entreprise par rapport à d'autres entreprises concurrentes dans les échanges intracommunautaires, ces derniers doivent être considérés comme influencés par l'aide" (27).

De plus, selon les déclarations des dirigeants de Verlipack, le dépôt de bilan est une conséquence de la chute des prix due à une surcapacité de la production verrière sur le marché d'Europe centrale.

La Commission doit en conclure que l'ensemble des transferts financiers opérés par les autorités wallonnes à hauteur de 850 millions de BEF au profit de Verlipack favorisent cette entreprise et sont susceptibles d'affecter les échanges entre les États membres et de fausser ou de menacer de fausser la concurrence.

S'agissant plus particulièrement du transfert financier du montant de 500 millions de BEF opéré par la SRIW au profit du groupe Verlipack moyennant les prêts consentis au groupe Heye, force est de constater qu'il n'a pas été notifié à la Commission. La Commission déplore que vos autorités aient manqué à leur obligation en vertu de l'article 88, paragraphe 3, du traité d'informer en temps utile la Commission de ces aides qui doivent être considérées illégales.

Cette conclusion n'est pas mise en cause par l'argument de vos autorités selon lequel la SRIW a fait application, dès la déclaration de faillite de Verlipack, de la clause d'exigibilité immédiate des conventions de prêt ayant "pour effet utile d'écarter tout abandon de créance et de supprimer ainsi cet élément d'aide". La Commission considère que l'ensemble des aides dont a bénéficié Verlipack pour un total de 850 millions de BEF ne sont pas compatibles avec le marché commun sur la base des

dérogations prévues à l'article 87, paragraphe 2, du traité, car elles ne constituent pas une aide à caractère social octroyée aux consommateurs individuels et ne sont pas destinées à remédier aux dommages causés par des calamités naturelles ou par d'autres événements extraordinaires. Par ailleurs, la dérogation de l'article 87, paragraphe 2, point c), ne peut s'appliquer. De même, les aides ne peuvent être considérées comme compatibles sur la base des points a), b) et d) du paragraphe 3 de l'article 87. En effet, les aides ne visent pas à favoriser le développement économique d'une région dans laquelle le niveau de vie est anormalement bas ou dans lequel sévit un grave sous-emploi au sens de l'article 87, paragraphe 3, point a), au sens de la communication de la Commission sur la méthode pour l'application de l'article 87, paragraphe 3, points a) et c), aux aides régionales (28). Par ailleurs, les aides ne sont pas destinées à promouvoir la réalisation d'un projet d'intérêt européen commun ou à remédier à une perturbation grave de l'économie d'un État membre ni à promouvoir la culture et la conservation du patrimoine.

La Commission doit, dès lors, examiner la compatibilité des aides sur la base de la dérogation prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité. Dans ce contexte, il convient d'examiner l'application de la dérogation sur la base des encadrements et lignes directrices par lesquelles la Commission a publié, de manière transparente, son interprétation de la dérogation en question.

À cet égard, compte tenu de la situation du groupe Verlipack, les aides en question peuvent être examinées à la lumière des lignes directrices publiées en 1994 (29) pour les aides au sauvetage et à la restructuration des entreprises en difficulté. Au stade actuel, la Commission n'est pas en mesure de conclure que l'intervention des autorités wallonnes peut être assimilée à une aide au sauvetage, dans la mesure où elle ne remplit pas les conditions fixées (30). La Commission ne peut pas non plus conclure que l'on est en présence d'une aide à la restructuration répondant aux conditions énoncées par les lignes directrices. En effet, vos autorités n'ont ni fourni un plan de restructuration au sens des lignes directrices susmentionnées ni donné des indications sur les conditions d'exploitation future sous forme d'hypothèses réalistes. En particulier, vos autorités n'ont pas soumis d'éléments suffisants permettant de vérifier la viabilité à long terme de l'entreprise tels que requis par les lignes directrices précitées. Enfin, de toute évidence, le plan stratégique sur lequel vos autorités se sont fondées pour accorder les aides n'a pas été mis en œuvre intégralement comme démontré par le prononcé de la faillite au début de 1999. La Commission n'est donc pas en mesure de conclure, à ce stade, que les aides en faveur de Verlipack peuvent être approuvées au titre des lignes directrices susmentionnées.

Les aides en question peuvent être aussi analysées en tant qu'aides destinées à faciliter le développement de certaines régions économiques.

(27) Arrêt du 17 septembre 1980 dans l'affaire 730/79, Philip Morris contre Commission, Recueil 1980, p. 2671, point 11.

(28) JO C 212 du 12.8.1988, p. 2.

(29) JO C 368 du 23.12.1994, p. 12.

(30) Huitième Rapport sur la politique de concurrence, point 228.

Les sites de Ghlin et de Jumet sont, en effet, situés dans une région assistée au titre de l'article 87, paragraphe 2, point c), du traité. La zone bénéficie de régimes d'aide à finalité régionale autorisés par la Commission dont le plafond maximal est de 25 % net. Toutefois, la Commission ne dispose d'aucun élément, à ce stade, pour qualifier l'aide en question comme une aide à l'investissement ni pour vérifier le caractère éligible desdits investissements, pas plus que pour calculer l'intensité d'une telle aide.

À ce stade, la Commission ne dispose pas d'éléments lui permettant de conclure que les conditions d'application de la dérogation à ces aides, prévue à l'article 87, paragraphe 3, point c), du traité, sont réunies.

Les éléments en possession de la Commission concernant les interventions des autorités wallonnes apparaissent constituer une aide au fonctionnement en faveur de Verlipack incompatible avec le marché commun.

Enfin, la Commission a également pris acte des facilités de paiement à l'occasion du rachat des actions privilégiées, sans droit de vote, et des parts bénéficiaires par le groupe Beaulieu pour un montant de 113 712 000 BEF. Elle a notamment constaté que les paiements prévoyaient des échéances de 20 % de 2001 à 2005. Dès lors, suite à la prononciation de la faillite du groupe Verlipack le 18 janvier 1999 avant la première échéance, le groupe Beaulieu n'a effectué aucun versement à la Région wallonne. La Commission n'exclut pas, au stade actuel, que la construction des deux *holdings* Verlipack ait pu constituer un bénéfice au groupe Beaulieu dans la mesure où la cession des actions et des parts à ce groupe puisse être considérée comme une aide au sens de l'article 87, paragraphe 1, du traité. Toutefois, la présente décision ne préjuge pas la qualification et la compatibilité de cette mesure.

Compte tenu de ce qui précède, la Commission considère qu'il existe des doutes sur la compatibilité avec l'article 87 du traité et l'article 61 de l'accord EEE des aides dont Verlipack a bénéficié, à savoir l'apport en capital à hauteur de 350 millions de BEF par la Région wallonne et le transfert financier sous la forme des deux prêts consentis par la SRIW au groupe Heye pour financer sa prise de participation à hauteur de 515 millions de BEF au capital de Verlipack.

En conséquence, la Commission a décidé, pour des raisons évoquées ci-dessus, d'ouvrir la procédure prévue à l'article 88, paragraphe 2, du traité conformément à l'article 9 du règlement (CE) n° 659/1999 du Conseil du 22 mars 1999 portant modalités d'application de l'article 88 du traité CE ⁽³¹⁾.

Dans le cadre de cette procédure, la Commission invite les autorités belges à présenter, dans un délai d'un mois à compter de la notification de la présente décision, leurs observations ainsi que toute information pour l'évaluation de l'aide, et notamment:

- des informations sur les circonstances effectives dans lesquelles la SRIW a accepté de consentir les deux prêts susmentionnés au groupe Heye pour son apport en numéraire au capital de la Holding Verlipack I et II,
- l'éventuel régime d'aide à finalité régionale en vertu duquel les autorités wallonnes auraient pu consentir les prêts,
- les sommes dues par Heye à la SRIW au titre des deux prêts à compter de la déclaration de faillite des sites de production de Verlipack,
- des renseignements sur la situation de la procédure concordataire des sept sociétés faillies et, en particulier, sur la Holding Verlipack II, pour laquelle, selon les informations de vos autorités du 19 février 1999, "la faillite éventuelle" était possible,
- pour être en mesure d'examiner leur éligibilité, le volume et la nature des investissements réalisés comme prévu dans les programmes d'investissements pour la période de 1997 à 2001, s'élevant à un montant global de 2,462 milliards de BEF comme communiqué par vos autorités lors de l'examen de l'apport en capital de la Région wallonne en faveur de Verlipack. La réalisation de ces investissements pouvait, selon vos autorités, s'appuyer sur un engagement ferme de financement de banques.
- les informations sur la valeur nominale, respectivement, de souscription des actions privilégiées, sans droit de vote, et des parts bénéficiaires qui ont été cédées à 80 % du prix d'émission au groupe Beaulieu "préalablement à toute nouvelle intervention de la Région wallonne",
- si la Région wallonne a l'intention de réclamer le montant de 113 712 000 BEF dû par le groupe Beaulieu.

La Commission invite vos autorités à transmettre immédiatement une copie de cette lettre au bénéficiaire potentiel de l'aide.

La Commission rappelle à la Belgique l'effet suspensif de l'article 88, paragraphe 3, du traité CE et attire son attention sur la lettre à tous les États membres du 22 février 1995, dans laquelle il est précisé que toute aide octroyée illégalement pourra faire l'objet d'une récupération auprès de son bénéficiaire, selon les dispositions du droit national et en incluant un intérêt calculé sur la base du taux de référence utilisé pour le calcul de l'équivalent-subvention dans le cadre des aides régionales, qui court à partir de la date à laquelle l'aide a été mise à la disposition des bénéficiaires, jusqu'à sa récupération effective.»

⁽³¹⁾ JO L 83 du 27.3.1999, p. 1.

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til statsstøttesagerne C 5/99 (ex N 728/97) — Italien — Fiat Mirafiori Carrozzeria, C 8/99 (ex N 834/97) — Italien — Fiat Rivalta og C 9/99 (ex N 838/97) — Italien — Fiat Mirafiori Meccanica

(1999/C 288/08)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 14. juni 1999, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Italien, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for ovennævnte støtteforanstaltninger.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat H-1
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 296 95 79.

Disse bemærkninger vil blive videresendt til Italien. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om, at deres navne ikke offentliggøres. Anmodningen ska være begrundet.

RESUMÉ

1. Baggrund

Den italienske regering anmeldte i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, mellem oktober og december 1997 til Kommissionen seks påtænkte statsstøtteforanstaltninger til fordel for Fiat Auto SpA, herunder de projekter, der er omfattet af nærværende beslutning: to projekter vedrørende investeringer i Mirafiori (Torino) blev registreret under henholdsvis N 728/97 — Fiat Mirafiori Carrozzeria og N 838/97 — Fiat Mirafiori Meccanica; det tredje vedrørende en investering i Rivalta (Piemonte) blev registreret under N 834/97 — Fiat Rivalta. Som følge af vanskeligheder med at vurdere, om støtten var forenelig med fællesmarkedet, besluttede Kommissionen⁽¹⁾ at indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, over for de tre sager og pålægge Italien inden en måned at fremsende alle de dokumenter og oplysninger, som var nødvendige for at fastslå, om de pågældende støtteforanstaltninger var forenelige med fællesmarkedet.

I april 1999 sendte de italienske myndigheder Kommissionen de oplysninger, de mente var nødvendige for at afslutte behandlingen af sagerne.

Under en yderligere undersøgelse, Kommissionen har foretaget, er der imidlertid opstået ny tvivl med hensyn til, om de pågældende støtteforanstaltninger er forenelige med fællesmarkedet.

2. Undersøgelse af, om støtten er nødvendig

Opfyldelse af nødvendighedskriteriet er en uomgængelig forudsætning for, at Kommissionen tillader en statsstøtteforanstaltning i automobilektoren.

⁽¹⁾ Ved skrivelse af 2. februar 1999 i sag C 9/99 — Fiat Mirafiori Meccanica (ex N 838/97) — og ved skrivelse af 9. marts 1999 i sagerne C 5/99 — Fiat Mirafiori Carrozzeria (ex N 728/97) — og C 8/99 — Fiat Rivalta (ex N 834/97), der er offentliggjort i EFT C 120 af 1.5.1999.

Efter at det den 3. februar 1999 blev besluttet at indlede procedurerne, er det kommet frem, at hverken Mirafiori eller Rivalta indtil marts 1995 hørte hjemme i et støtteberettiget område. Projekterne indledtes i 1994 og blev forudgået af gennemførlighedsundersøgelser, lokaliseringsundersøgelser osv., der formodentlig blev foretaget hen imod 1993. Investeringsbeslutningerne i de pågældende tre sager blev derfor med sikkerhed vedtaget senest i 1993/1994, da anlæggene i Mirafiori og Rivalta ikke befandt sig i en støtteberettiget region.

Derfor nærer Kommissionen alvorlig tvivl med hensyn til, om investor med henblik på projekternes finansiering har kunnet regne med at opnå regionalstøtte. Støtten ville derfor ikke være nødvendig for gennemførelsen af de pågældende investeringer i Mirafiori og Rivalta.

3. Konklusion

Det bliver derfor nødvendigt med et tillæg til iværksættelsen af procedurerne over for sagerne C 5/99, C 8/99 og C 9/99. Endvidere skal Kommissionen pålægge Italien inden en måned at fremsende de oplysninger, som er nødvendige for at undersøge, om nødvendighedskriteriet er opfyldt.

«A. PROCEDIMENTO

1. Tra ottobre e dicembre 1997 il governo italiano ha notificato alla Commissione, ai sensi dell'articolo 88, paragrafo 3, del trattato CE, sei progetti di aiuto di Stato in favore di Fiat Auto SpA tra cui i tre progetti oggetto della presente decisione: due progetti, riguardanti investimenti a Mirafiori (Torino), sono stati registrati rispettivamente con il numero N 728/97 — Fiat Mirafiori Carrozzeria e N 838/97 — Fiat Mirafiori Meccanica; il terzo, concernente investimenti a Rivalta (Piemonte), è stato registrato con il numero N 834/97 — Fiat Rivalta. La Commissione ha inviato alle autorità italiane varie richieste di chiarimenti complemen-

tari e solleciti onde ottenere le informazioni necessarie all'adozione di una decisione. Il 23 aprile 1998 si è svolta una riunione alla presenza di rappresentanti del governo italiano per trattare varie modalità di esame di questi casi. Con lettera del 20 novembre 1998 le autorità italiane hanno finalmente fornito risposte parziali ai quesiti formulati dalla Commissione.

2. La Commissione ha pertanto informato l'Italia ⁽²⁾ della decisione di avviare il procedimento di cui all'articolo 88, paragrafo 2, del trattato nei confronti dei suddetti progetti di aiuto ed ha ingiunto di fornirle entro un mese tutti i documenti, le informazioni e i dati necessari per valutarne la compatibilità. In assenza di risposta, la Commissione adotterà una decisione in base agli elementi di cui dispone.
3. Il 24 febbraio 1999 i rappresentanti della Commissione si sono recati a Mirafiori per discutere, tra l'altro, dei casi in esame.
4. Dopo aver chiesto una proroga il 9 aprile 1999, le autorità italiane hanno trasmesso alla Commissione, con lettera del 16 aprile 1999, le informazioni che reputano necessarie per completare l'esame dei casi.

B. ESAME DELLA NECESSITÀ DELL'AUTO

5. In occasione del succitato avvio dei procedimenti è stata effettuata una descrizione dettagliata dei progetti e dei dubbi iniziali della Commissione in merito alla compatibilità degli aiuti notificati. La presente decisione, tenuto conto degli sviluppi intervenuti nell'esame svolto alla Commissione, mira a completare la descrizione delle difficoltà e dei dubbi emersi nella valutazione della compatibilità degli aiuti di cui trattasi quali formulati in occasione dell'avvio del procedimento dell'articolo 88, paragrafo 2, del trattato nei casi C 5/99, C 8/99 e C 9/99.
6. In base alla disciplina comunitaria degli aiuti di Stato all'industria automobilistica ⁽³⁾, la Commissione provvede affinché gli aiuti concessi siano proporzionati alla gravità dei problemi che essi mirano a risolvere e necessari alla realizzazione del progetto. Il rispetto del criterio di proporzionalità e di necessità è indispensabile perché la Commissione possa autorizzare la concessione di un aiuto di Stato nel settore automobilistico.
7. I tre casi sono stati notificati inizialmente come progetti di aiuto ad investimenti articolati nel tempo come segue:

Stabilimento	Inizio del progetto	Fine del progetto
Mirafiori Carrozzeria	1994	1999
Mirafiori Meccanica	1994	2000
Rivalta	1994	2000

⁽²⁾ Con lettera del 2 marzo 1999 nel caso C 9/99 — Fiat Mirafiori Meccanica (ex N 838/97) e con lettera del 9 marzo 1999 nei casi C 5/99 — Fiat Mirafiori Carrozzeria (ex N 728/97) e C 8/99 — Fiat Rivalta (ex N 834/97); pubblicate nella GU C 120 dell'1.5.1999.

⁽³⁾ GU C 279 del 15.9.1997.

8. Per quanto riguarda gli elementi di calendario costituiti dalle date di avvio degli investimenti, di inizio della produzione o della notifica, la Commissione ha evidenziato un punto specifico di analisi, derivante dalle condizioni particolari di attuazione della legge 488/92, per considerare, nelle decisioni succitate di avvio del procedimento, che potera a priori essere autorizzata la retroattività per un periodo di due anni dell'ammissibilità degli investimenti.
9. Nel frattempo l'esame dei casi ha permesso alla Commissione di individuare un elemento complementare. Infatti è emerso che né Mirafiori né Rivalta appartenevano ad una zona assistita almeno fino al marzo 1995, data in cui talune circoscrizioni dell'area di Torino, tra cui quelle ove sono situati gli stabilimenti di Mirafiori e Rivalta, sono state definite regioni assistite ai sensi dell'articolo 87, paragrafo 3, lettera c).
10. Orbene, i progetti di investimento in causa sono iniziati nel 1994 e sono stati necessariamente preceduti da studi di fattibilità, di localizzazione, etc. che, molto probabilmente, sono stati effettuati verso il 1993. La Commissione ritiene pertanto che le decisioni di realizzare gli investimenti siano state adottate nei tre casi specifici al più tardi nel 1993/1994, ossia quando gli stabilimenti di Mirafiori e Rivalta non figuravano in zona assistita.

11. Pertanto la Commissione è indotta ad esprimere seri dubbi sul fatto che l'investitore abbia potuto prendere in considerazione, nel finanziamento dei progetti, l'ottenimento degli aiuti regionali. Di conseguenza, in questa fase del procedimento, la Commissione deve concludere che le misure di aiuto notificate non sono necessarie ai fini dell'ubicazione degli investimenti esaminati a Mirafiori e a Rivalta.

12. Inoltre la Commissione dubita che investimenti iniziati in una regione non assistita abbiano potuto essere selezionati dalle autorità italiane ai fini della graduatoria dei progetti utilizzata in funzione del regime degli aiuti regionali della legge 488/92.

C. CONCLUSIONE

In relazione ai casi C 5/99, C 8/99 e C 9/99, la Commissione, nelle decisioni di avviare il procedimento, aveva concluso essenzialmente che in quella fase nessuna giustificazione dimostrava che gli aiuti in questione potessero beneficiare di una delle deroghe previste dall'articolo 87, paragrafo 3, del trattato. I dubbi sulla necessità degli aiuti prospettati, quali testé espressi, rafforzano tale valutazione.

Tenuto conto di quanto precede, la Commissione ingiunge all'Italia di fornirle, entro un mese dalla ricezione della presente, tutti i documenti, le informazioni e i dati necessari per valutare la compatibilità dell'aiuto. In caso contrario, la Commissione adotterà una decisione sulla base degli elementi di cui dispone.

La Commissione invita inoltre le autorità italiane a trasmettere senza indugio copia della presente lettera al beneficiario potenziale dell'aiuto.

La Commissione fa presente all'Italia che gli aiuti concessi senza notifica preliminare o senza attendere la sua decisione finale sono illegali e quindi possono formare oggetto di recupero. La Commissione richiama l'attenzione dell'Italia sulla lettera da essa inviata a tutti gli Stati membri in data 22 febbraio 1995, nella quale si precisa che qualsiasi aiuto concesso illegalmente potrà essere oggetto di recupero presso il relativo beneficiario

secondo le disposizioni del diritto nazionale, incluso l'interesse calcolato sulla base del tasso di riferimento utilizzato per il calcolo dell'equivalente sovvenzione nell'ambito degli aiuti regionali, interesse che decorre dalla data in cui l'aiuto è stato messo a disposizione del beneficiario fino al suo recupero effettivo.»

STATSSTØTTE

Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter artikel 6, stk. 5 i Kommissionens beslutning 2496/96/EKSF vedrørende statsstøttesag C 35/99 (ex N 106/99) — Italien — Ferriere Nord

(1999/C 288/09)

(EØS-relevant tekst)

Ved brev af 3. juni 1999, der er gengivet på det autentiske sprog efter dette resumé, meddelte Kommissionen Italien, at den havde besluttet at indlede proceduren efter artikel 6, stk. 5, i beslutning 2496/96/EKSF over for ovennævnte støtteforanstaltning.

Interesserede parter kan senest en måned efter offentliggørelsen af nærværende resumé og det efterfølgende brev sende deres bemærkninger til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence
Direktorat H-1
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 296 95 79.

Disse bemærkninger vil blive videresendt til Italien. Interesserede parter, der fremsætter bemærkninger til sagen, kan skriftligt anmode om, at deres navne ikke offentliggøres. Anmodningen skal være begrundet.

RESUMÉ

I henhold til artikel 6, stk. 1, i beslutning nr. 2496/96/EKSF (statsstøttereglerne for jern- og stålindustrien) har de italienske myndigheder meddelt Kommissionen, at de påtænker at yde miljøbeskyttelsesstøtte til stålvirksomhederne Ferriere Nord (i det følgende benævnt »Ferriere«).

Det er i artikel 4, litra c), i EKSF-traktaten fastlagt, at tilskud eller anden støtte ydet af staterne ophæves og forbydes inden for Fællesskabet som uforenelig med fællesmarkedet. De eneste undtagelser, som under visse omstændigheder kan komme på tale til dette overordnede forbud, er fastlagt i statsstøttereglerne for jern- og stålindustrien.

Italien påberåber sig artikel 3 i statsstøttereglerne for jern- og stålindustrien (miljøstøtte) som begrundelse for den anmeldte støtte. Italien påtænker at yde subsidier for 15 % af det anmeldte investeringsbeløb på 14,2 mia. ITL.

I artikel 3 i statsstøttereglerne for jern- og stålindustrien hedder det, at støtte til miljøbeskyttelse kan betragtes som forenelig

med fællesmarkedet, hvis den ydes i overensstemmelse med fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse (jf. *De Europæiske Fællesskabers Tidende* C 72 af 10.3.1994) i overensstemmelse med de kriterier for deres anvendelse på EKSF's jern- og stålindustri, som er angivet i bilaget til nærværende beslutning.

Den påtænkte støtteforanstaltning, som Italien har anmeldt, vedrører investeringer med henblik på at mindske dels støj- og støvniveauet i forbindelse med installering af et nyt valseanlæg (nuova linea di laminazione), dels støj, genklang og vibrationer i strengstøbningen (colata continua). Italien understreger, at stålvirksomheden planlægger at foretage investeringerne, selv om der ikke er tale om nye miljøregler eller nye normer, der skal overholdes. Kommissionen må erindre om, at i henhold til bilaget til Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF vil en beslutning om en ny investering, der under alle omstændigheder ville have været nødvendig af økonomiske grunde eller driftsmæssige årsager, i princippet ikke være støtteberettiget.

Det fremgår af de indsendte oplysninger, at investeringerne vil have beskeden virkning i forbindelse med den hævdede miljøbeskyttelse. Der er ingen grund til at tro, at miljøhensyn skulle være hovedformålet med den investering, som menes at være støtteberettiget.

Hertil kommer, at de hævdede miljøfordele (i form af støj- og vibrationsreducering for de medarbejdere, der arbejder med strengstøbning, samt støv- og støjreducering for de medarbejdere, der arbejder med valsning), ikke synes at falde ind under anvendelsesområdet for artikel 3 i statsstøttere reglerne for jern- og stålindustrien. Disse gunstige virkninger er til fordel for medarbejdernes sundhed og sikkerhed og kan derfor ikke betragtes som miljøbeskyttelse, da fordelene hovedsageligt har tilknytning til beskyttelsen af medarbejderne. En sådan beskyttelse er nok rosværdig, men falder ikke ind under anvendelsesområdet for hverken statsstøttere reglerne for jern- og stålindustrien eller fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse.

Kommissionen føler sig derfor foranlediget til at indlede proceduren efter artikel 6, stk. 5, i statsstøttere reglerne for jern- og stålindustrien over for den anmeldte støtteforanstaltning.

«Procedimento

Ai sensi dell'articolo 6, paragrafo 1, della decisione n. 2496/96/CECA della Commissione (il codice degli aiuti alla siderurgia, in appresso denominato "CAS"), con lettera datata 18 febbraio 1999, pervenuta il 25 febbraio 1999, le autorità italiane hanno notificato alla Commissione l'intenzione di concedere un aiuto alla tutela dell'ambiente in favore della società siderurgica Ferriere Nord (in appresso denominata "Ferriere").

Descrizione e valutazione dei progetti notificati

La società beneficiaria fabbrica prodotti elencati nell'allegato al trattato CECA e quindi è soggetta all'articolo 80 del trattato. In base al CAS, tutti gli interventi finanziari a favore di imprese siderurgiche CECA devono essere notificati e non possono essere accordati senza previa autorizzazione della Commissione.

Non è controverso che le misure finanziarie notificate costituiscono aiuti di Stato ai sensi dell'articolo 4, lettera c), del trattato CECA e dell'articolo 1 del CAS. A norma dell'articolo 4, lettera c), del trattato sono riconosciuti incompatibili con il mercato comune del carbone e dell'acciaio e, per conseguenza, sono aboliti e proibiti all'interno della Comunità le sovvenzioni e gli aiuti concessi dagli Stati in qualsiasi forma. Il CAS fissa le uniche deroghe che, in talune circostanze, possono essere ammesse al divieto generale, più precisamente:

- gli aiuti a favore della ricerca e sviluppo (articolo 2);
- gli aiuti per la tutela dell'ambiente (articolo 3);
- gli aiuti per le chiusure (articolo 4).

L'Italia, che invoca l'articolo 3 del CAS per autorizzare l'intervento notificato, intende concedere un aiuto calcolato pari al 15 % (2,130 miliardi di ITL) degli investimenti notificati ammontanti a 14,2 miliardi di ITL. L'investimento è parte di un più ampio programma di investimenti funzionali alla modernizzazione dello stabilimento siderurgico.

Ai sensi dell'articolo 3 del CAS, gli aiuti per la tutela dell'ambiente possono essere considerati compatibili con il mercato comune qualora siano conformi alle regole della disciplina comunitaria per gli aiuti di Stato per la tutela dell'ambiente (*Gazzetta ufficiale delle Comunità europee* C 72 del 10 marzo 1994) nonché i relativi criteri di applicazione all'industria siderurgica CECA indicati nell'allegato alla medesima.

La succitata disciplina comunitaria degli aiuti di Stato per la tutela dell'ambiente stabilisce che gli aiuti agli investimenti effettuati dalle imprese per conformarsi a nuove norme obbligatorie, che comportino l'adeguamento degli impianti e dei beni strumentali in modo che soddisfino ai nuovi requisiti di legge, possono essere autorizzati fino ad un'intensità massima lorda del 15 % dei costi ammissibili. Tali aiuti possono essere concessi solo per impianti in servizio da almeno due anni al momento dell'entrata in vigore delle nuove norme ⁽¹⁾.

La stessa disciplina stabilisce che gli aiuti a favore di investimenti che consentono di raggiungere livelli di protezione dell'ambiente significativamente superiori a quelli previsti dalle norme vigenti possono essere autorizzati a concorrenza di un livello massimo del 30 % lordo dei costi ammissibili ⁽²⁾. È evidente che il criterio del 30 % deve essere applicato soltanto all'investimento addizionale realizzato per migliorare significativamente il livello di protezione ambientale.

I progetti notificati dall'Italia riguardano investimenti volti a ridurre il rumore e le emissioni di polvere in relazione all'installazione di una nuova linea di laminazione nonché le emissioni di polvere e le vibrazioni trasmesse al corpo dell'impianto di colata continua.

I prestati benefici ambientali sono relativi alla riduzione di rumore e di vibrazioni per i lavoratori addetti alla colata continua, nonché alla riduzione di rumori e polvere per i lavoratori addetti alla nuova linea di laminazione. I benefici appaiono pertanto intesi per i soli lavoratori, senza impatto sull'ambiente esterno.

Va segnalato che l'Italia sottolinea il fatto che tali investimenti sono previsti dalla società Ferriere malgrado l'inesistenza di nuove norme ambientali obbligatorie o altri obblighi giuridici.

La Commissione ritiene di dover far presente che in base all'allegato alla decisione n. 2496/96/CECA, una decisione di procedere a nuovi investimenti, che sarebbe comunque stata presa per ragioni economiche o industriali, non potrà beneficiare di aiuti.

Dalle informazioni fornite circa il progetto notificato da Ferriere risulta, da un lato, che gli investimenti connessi all'installazione della nuova linea di laminazione rientrano nel quadro di un piano industriale volto innanzitutto alla razionalizzazione e alla modernizzazione degli impianti siderurgici della società e, dall'altro che, gli investimenti inerenti all'impianto di colata continua sono principalmente destinati a consentire risparmi in termini di costi energetici.

⁽¹⁾ Punto 3.2.3 A.

⁽²⁾ Punto 3.2.3 B.

La Commissione, in questa fase, ritiene che gli investimenti non hanno alcun impatto significativo sull'ambiente. Infatti i pretesi vantaggi ambientali (riduzione del rumore e vibrazioni per i lavoratori addetti alla colata continua nonché riduzione delle emissioni di polvere e dei rumori per i lavoratori addetti alla linea di laminazione) non appaiono sussumibili nell'ambito di applicazione dell'articolo 3 del CAS. Si tratterebbe infatti di vantaggi inerenti alla salute e alla sicurezza dei lavoratori che non pare possano essere considerati come dei veri vantaggi ai fini della protezione dell'ambiente, in quanto concernono principalmente la tutela dei lavoratori. Questo tipo di protezione, per quanto meritorio, non sembra rientrare né nell'ambito del CAS né in quello della disciplina comunitaria degli aiuti di Stato per la protezione dell'ambiente.

Di conseguenza, la Commissione ritiene di dover avviare il procedimento di cui all'articolo 6, paragrafo 5, del CAS nei confronti dell'aiuto di Stato notificato.

In questa fase dell'indagine la Commissione ritiene che gli investimenti notificati non rientrano nel campo di applicazione

dell'articolo 3 del CAS, giacché sono previsti principalmente per motivi industriali al fine di migliorare la competitività della società Ferriere. Non vi è motivo di ritenere, in questa fase, che le condizioni di salute e di sicurezza dei lavoratori siano l'obiettivo principale perseguito dagli investimenti pretesi ammissibili; in ogni caso, siffatta protezione non pare ricadere nella deroga al divieto di cui all'articolo 4, lettera c), del trattato CECA disposta dal CAS.

Conclusione

Alla luce delle considerazioni di diritto e di fatto testé formulate, la Commissione ha deciso di avviare il procedimento di cui all'articolo 6, paragrafo 5, della decisione n. 2496/96/CECA in relazione al caso N 106/99 (Ferriere Nord SpA).

Le autorità italiane sono invitate a presentare le loro osservazioni alla Commissione entro il termine di un mese dalla ricezione della presente lettera.»

Meddelelse fra Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/79/EF af 27. oktober 1998 om medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik ⁽¹⁾

(1999/C 288/10)

(EØS-relevant tekst)

(Offentliggørelse af titler og referencer på de europæiske harmoniserede standarder i medfør af direktivet)

OEN ⁽¹⁾	Reference	Titel på den harmoniserede standard	Ratifikationsår
CEN	EN 12322	In vitro-diagnostisk medicinsk udstyr — Kulturmedier til mikrobiologi — Kriterier for kulturmediers ydeevne	1999

⁽¹⁾ OEN (europæiske standardiseringsorganer):

- CEN (Den Europæiske Standardiseringsorganisation), Rue de Stassart/Stassartstraat 36, B-1050 Bruxelles/Brussel; tlf. (32-2) 550 08 11; fax (32-2) 550 08 19
- CENELEC (Den Europæiske Komité for Elektronisk Standardisering), Rue de Stassart/Stassartstraat 35, B-1050 Bruxelles/Brussel; tlf. (32-2) 519 68 71; fax (32-2) 519 69 19
- ETSI (Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation), BP 152, F-06561 Valbonne Cedex; tlf. (33) 492 94 42 12; fax (33) 493 65 47 16.

BEMÆRK:

- Oplysninger om, hvorvidt standarder er disponible, kan fås enten hos de europæiske standardiseringsorganer eller hos de nationale standardiseringsorganer, hvoraf en liste er vedlagt som bilag til Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF ⁽²⁾.
- Offentliggørelsen af referencerne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* betyder ikke, at standarderne findes på alle Fællesskabets sprog.
- Kommissionen sørger for at ajourføre listen ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 331 af 7.12.1998 s. 1.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽³⁾ EFT C 227 af 10.8.1999, s. 16.

Meddelelse fra Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Rådets direktiv 90/385/EØF af 20. juni 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aktive, implantable medicinske anordninger ⁽¹⁾ og Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger ⁽²⁾

(1999/C 288/11)

(EØS-relevant tekst)

(Offentliggørelse af titler og referencer på de europæiske harmoniserede standarder i medfør af direktivet)

OEN ⁽¹⁾	Reference	Titel på den harmoniserede standard	Ratifikationsår
CEN	EN ISO 10993-5	Biologisk vurdering af medicinsk udstyr — Del 5: Testmetoder for celletoksicitet: in vitro-metoder (ISO 10993-5:1999)	1999

⁽¹⁾ OEN (europæiske standardiseringsorganer):

- CEN (Den Europæiske Standardiseringsorganisation), Rue de Stassart/Stassartstraat 36, B-1050 Bruxelles/Brussel; tlf. (32-2) 550 08 11; fax (32-2) 550 08 19
- CENELEC (Den Europæiske Komité for Elektronisk Standardisering), Rue de Stassart/Stassartstraat 35, B-1050 Bruxelles/Brussel; tlf. (32-2) 519 68 71; fax (32-2) 519 69 19
- ETSI (Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation), BP 152, F-06561 Valbonne Cedex; tlf. (33) 492 94 42 12; fax (33) 493 65 47 16.

BEMÆRK:

- Oplysninger om, hvorvidt standarder er disponible, kan fås enten hos de europæiske standardiseringsorganer eller hos de nationale standardiseringsorganer, hvoraf en liste er vedlagt som bilag til Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF ⁽³⁾.
- Offentliggørelsen af referencerne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* betyder ikke, at standarderne findes på alle fællesskabets sprog.
- Kommissionen sørger for at ajourføre listen ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT L 189 af 20.7.1990, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 169 af 12.7.1993, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽⁴⁾ EFT C 181 af 26.6.1999, s. 2.
EFT C 227 af 10.8.1999, s. 15.

Meddelelse fra Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger ⁽¹⁾

(1999/C 288/12)

(EØS-relevant tekst)

(Offentliggørelse af titler og referencer på de europæiske harmoniserede standarder i medfør af direktivet)

OEN ⁽¹⁾	Reference	Titel på den harmoniserede standard	Ratifikationsår
CEN	EN 552 A1	Sterilisering af medicinsk udstyr — Metode til validering og rutine-kontrol af strålesterilisering	1994 1999
Cenelec	EN 60601-2-7	Elektromedicinsk udstyr — Del 2-7: Særlige sikkerhedskrav til højspændingsgeneratorer til røntgendiagnostik (IEC 60601-2-7:1998) — Tillæg A1:1997 til EN 60601-2-8:1997 (IEC 60601-2-8:1987/A1:1997)	1998
Cenelec	EN 60601-2-9	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav til dosimetre i kontakt med patienter anvendt i stråleterapi med elektrisk forbundne stråledetektorer (IEC 60601-2-9:1996)	1996
Cenelec	EN 60601-2-11	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav til terapiudstyr med gammakilder (IEC 60601-2-11:1997)	1997
Cenelec	EN 60601-2-16	Elektromedicinsk udstyr — Del 2-16: Særlige sikkerhedskrav til hæmodialyse og hæmodiafiltrerings- og hæmofiltrerings-udstyr (IEC 60601-2-16:1998)	1998
Cenelec	EN 60601-2-18	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav til krav til endoskopisk udstyr (IEC 60601-2-18:1996)	1996
Cenelec	EN 60601-2-19	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige krav til kuvøser (IEC 60601-2-19:1990) — Tillæg A1:1996 til EN 60601-2-19:1996 (IEC 60601-2-19:1990/A1:1996)	1996
Cenelec	EN 60601-2-20	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige krav til transport-kuvøser (IEC 60601-2-20:1990 + A1:1996)	1996
Cenelec	EN 60601-2-21	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige krav til strålevarmere til spædbørn (IEC 60601-2-21:1994) — Tillæg A1:1996 til EN 60601-2-21:1994 (IEC 60601-2-21:1994/A1:1996)	1994
Cenelec	EN 60601-2-23	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav til overvågningsudstyr til transkutant måling af partialtryk (IEC 60601-2-23:1993)	1997

⁽¹⁾ EFT L 169 af 12.7.1993 s. 1.

OEN ⁽¹⁾	Reference	Titel på den harmoniserede standard	Ratifikationsår
Cenelec	EN 60601-2-24	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav til infusionspumper og styreenheder (IEC 60601-2-24:1998)	1998
Cenelec	EN 60601-2-29	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige bestemmelser for radioterapi-simulatorer (IEC 60601-2-29:1993) Tillæg A1:1996 til EN 60601-2-29:1995 (IEC 60601-2-29:1993/A1:1996)	1995
Cenelec	EN 60601-2-35	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav til tæpper, puder og madrasser anvendt til opvarmning i medicinsk brug (IEC 60601-2-35:1996)	1996
Cenelec	EN 60601-2-36	Elektromedicinsk udstyr — Del 2: Særlige sikkerhedskrav. Ekstrakorporalt induceret lithotripsi (IEC 60601-2-36/1997)	1997
Cenelec	EN 60601-2-38	Elektromedicinsk udstyr — Del 2-38: Særlige krav til elektrisk drevne hospitalssenge (IEC 60601-2-38:1996)	1996
Cenelec	EN 60601-2-40	Elektromedicinsk udstyr — Del 2-40: Særlige sikkerhedskrav til elektromyografer og evoked response-udstyr (IEC 60601-2-40:1998)	1998

⁽¹⁾ OEN (europæiske standardiseringsorganer):

- CEN (Den Europæiske Standardiseringsorganisation), Rue de Stassart/Stassartstraat 36, B-1050 Bruxelles/Brussel; tlf. (32-2) 550 08 11; fax (32-2) 550 08 19
- CENELEC (Den Europæiske Komité for Elektronisk Standardisering), Rue de Stassart/Stassartstraat 35, B-1050 Bruxelles/Brussel; tlf. (32-2) 519 68 71; fax (32-2) 519 69 19
- ETSI (Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation), BP 152, F-06561 Valbonne Cedex; tlf. (33) 492 94 42 12; fax (33) 493 65 47 16.

BEMÆRK

- Oplysninger om, hvorvidt standarder er disponible, kan fås enten hos de europæiske standardiseringsorganer eller hos de nationale standardiseringsorganer, hvoraf en liste er vedlagt som bilag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF ⁽¹⁾.
- Offentliggørelsen af referencerne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* betyder ikke, at standarderne findes på alle Fællesskabets sprog.
- Kommissionen sørger for at ajourføre listen ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ EFT C 181 af 26.6.1999, s. 49.
EFT C 227 af 10.8.1998, s. 15.

Meddelelse om indledning af en fremskyndet fornyet undersøgelse af Rådets forordning (EF) nr. 1599/1999 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af tråd af rustfrit stål af diameter 1 mm og derover med oprindelse i Indien

(1999/C 288/13)

Kommissionen har modtaget to anmodninger om en fremskyndet fornyet undersøgelse i henhold til artikel 20 i forordning (EF) nr. 2026/97 (i det følgende benævnt »grundforordningen«) vedrørende importen af tråd af rustfrit stål af diameter 1 mm og derover med oprindelse i Indien, som er underlagt en endelig udligningstold, der indførtes ved forordning (EF) nr. 1599/1999.

1. Anmodning om fornyet undersøgelse

Anmodningerne er indgivet af Sindia Steels Ltd og Nevatia Ltd. I henhold til forordning (EF) nr. 1599/1999 er eksport af tråd af rustfrit stål med oprindelse i Indien, som er fremstillet af disse to selskaber, underlagt en endelig udligningstold på 48,8 %. Ingen af selskaberne blev undersøgt individuelt som led i den oprindelige undersøgelse, som førte til indførelsen af denne told.

2. Vare

Den pågældende vare er tråd af rustfrit stål med indhold af nikkel på 2,5 vægtprocent og derover, med undtagelse af tråd med indhold af nikkel på 28 vægtprocent og derover, men ikke over 31 vægtprocent, og af chrom på 20 vægtprocent og derover, men ikke over 22 vægtprocent. Varen tariferes i øjeblikket under KN-kode ex 7223 00 19. Denne KN-kode angives blot til orientering.

3. Årsagerne til en fornyet undersøgelse

Ansøgerne hævder, at de ikke eksporterede den pågældende vare til Fællesskabet i den undersøgelsesperiode, der lå til grund for udligningsforanstaltningerne (1. april 1997-31. marts 1998). De hævder endvidere, at de først begyndte at eksportere den pågældende vare til Fællesskabet eller havde til hensigt at gøre det, da undersøgelsesperioden var udløbet, og at de ikke er forbundet med nogen anden eksportør af varen i Indien.

De EF-producenter, der vides berørt af sagen, blev underrettet om ovenstående ansøgning og fik lejlighed til at fremsætte bemærkninger hertil.

4. Iværksættelse af en fremskyndet fornyet undersøgelse

På baggrund af ovenstående og på grundlag af de beviser, der er forelagt, konkluderer Kommissionen, at de pågældende eksportører ikke blev undersøgt individuelt som led i den oprindelige undersøgelse vedrørende udligningstold af andre grunde, end fordi de ikke var rede til at samarbejde med Kommissionen.

Kommissionen har efter høring af Det Rådgivende Udvalg fastslået, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at begrunde indledningen af en fremskyndet fornyet undersøgelse af eksportører, og Kommissionen iværksætter derfor en undersøgelse i overensstemmelse med artikel 20 i grundforordningen.

5. Frist

Interesserede parter kan, forudsat at de kan godtgøre, at de sandsynligvis vil blive berørt af resultaterne af undersøgelsen, tilkendegive deres synspunkter skriftligt og forelægge dokumentation herfor inden for en frist på 40 dage fra offentliggørelsen af denne meddelelse *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Interesserede parter kan også anmode om at blive hørt af Kommissionen inden for samme frist, forudsat at de kan påvise, at der er særlige grunde til, at de bør høres.

Kommissionens adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektorat I — Eksterne Forbindelser
Att.: A. J. Stewart
DM 5/77
Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel
Fax (32-2) 295 65 05
Telex 21877 COMEU B.

6. Manglende samarbejde

I tilfælde, hvor en af de interesserede parter nægter at give adgang til de nødvendige oplysninger eller på anden måde undlader at meddele dem inden for de fastsatte frister eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes afgørelse, positiv eller negativ, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger i overensstemmelse med artikel 28 i grundforordningen.

Anmeldelse af en planlagt fusion
(Sag IV/M.1677 — BT/LGT TeleCom)

(1999/C 288/14)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 1. oktober 1999 modtog Kommissionen i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ⁽²⁾, en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved virksomheden BT (Holland) Holdings BV, der tilhører koncernen British Telecommunications plc Group, erhverver kontrol, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning, med LG TeleCom Ltd., der kontrolleres af LG Electronics Inc., ved køb af aktier.

2. De pågældende virksomheder udøver følgende erhvervsaktiviteter:

- British Telecommunications plc: Udbud af telekommunikationsydelser og udstyr
- LG Electronics Inc.: Produktion af elektriske og elektroniske produkter herunder fjernsyn, video og audio udstyr, multimedieprodukter og »liquid crystal displays«
- LG TeleCom Ltd.: Udbud af mobile telekommunikationsydelser i Republikken Korea.

3. På grundlag af en foreløbig undersøgelse finder Kommissionen, at den anmeldte fusion kan falde ind under forordning (EØF) nr. 4064/89. Den forbeholder sig dog sin endelige stilling til dette punkt.

4. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af sag IV/M.1677 — BT/LGT TeleCom kan sendes til Kommissionen med telefax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med posten til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat B — Merger Task Force
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.

Anmeldelse af en tidligere anmeldt fusion**(Sag IV/M.1663 — Alcan/Alusuisse)****(Sag IV/M.1715 — Alcan/Pechiney)**

(1999/C 288/15)

(EØS-relevant tekst)

1. Den 20. september 1999 modtog Kommissionen i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1310/97 ⁽²⁾, en anmeldelse af en planlagt fusion, hvorved 1) virksomheden Alcan Aluminium Limited (Alcan) erhverver kontrollen, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning, med hele Alusuisse Lonza Group AG (Alusuisse), og 2) virksomheden Alcan Aluminium (Alcan) erhverver kontrollen, jf. artikel 3, stk. 1, litra b), i nævnte forordning med hele Pechiney ved offentligt tilbud. En enkelt økonomisk enhed kan blive resultatet af de bebudede fusioner.

2. Denne anmeldelse blev erklæret ufuldstændig den 24. september 1999. De deltagende virksomheder har nu indgivet de anmodede oplysninger. Anmeldelse blev erklæret fuldstændig i medfør af artikel 10, stk. 1, i nævnte forordning den 6. oktober 1999. Anmeldelsen trådte således i kraft den 7. oktober 1999.

3. Kommissionen opfordrer andre interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til den planlagte fusion.

Bemærkningerne skal være Kommissionen i hænde senest ti dage efter offentliggørelsen af denne meddelelse. Bemærkningerne med angivelse af sag IV/M.1663 — Alcan/Alusuisse, IV/M.1715 — Alcan/Pechiney kan sendes til Kommissionen med telefax ((32-2) 296 43 01 eller 296 72 44) eller med posten til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Konkurrence (GD IV)
Direktorat B — Merger Task Force
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bruxelles/Brussel.

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 1. Berigtigelse i EFT L 257 af 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 180 af 9.7.1997, s. 1. Berigtigelse i EFT L 40 af 13.2.1998, s. 17.